

ORDO VIRGINUM

TEXTOBRAŇÍ VI.

LINEAMENTA PRO ORDO VIRGINUM AMBROSIÁNSKÉ CÍRKVE

PŘEDSTAVENÍ

„Spiritualita a formační cesta ordo virginum v Ambrosiánské církvi je organicky vyjádřena v Lineamentech, která byla schválena arcibiskupem“, uvádí XLVII. diecézní sněm, konstituce 457, §2. Z těchto Lineament nyní vychází první část, pojmenovaná Duchovní pravidla.

V krátkých, ale intenzivních dějinách ambrosiánského ordo virginum je odsouhlasení Duchovních pravidel významným krokem. Arcibiskup tímto způsobem zachytil podstatné rysy cesty posvěcení pro ty ženy, u kterých rozpoznal charisma panenství a které zasvětil; zároveň je představil věřícím jako prorocké znamení.¹

Schválená pravidla v tradici církve směřodatně vyjadřují pro členy církevní reality, pro kterou jsou určena, přesný způsob následování evangelia. Pravidla nenahrazují evangelium, ale z evangelia plnými dlaněmi čerpají a uskutečňují jeho výzvu k následování v kontextu konkrétního charismatu, a proto neustále a celým srdcem přivádějí k evangeliu.

Především po posledním diecézním synodu arcibiskup všem ambrosiánským věřícím nabídl vhodnost pravidel života jako pomoc na cestě v Duchu. Jako odpověď na toto vybidnutí ordo virginum formuloval následující Pravidla, aby nabídl všem ženám zasvěceným i ženám, které touží přijmout panenské zasvěcení v ambrosiánské církvi, základní orientační body, podle kterých si mohou ověřit vlastní cestu následování Pána v této životní formě. Ukazují spiritualitu, její předpoklady, obsah a konkrétní chování, které tato spiritualita vyžaduje. Tato Duchovní pravidla tak chtějí podpořit každou zasvěcenou pannu, nebo tu, která se k zasvěcení v ordo virginum připravuje, v úsilí a odpovědnosti při odhalování a rozpoznávání daru a výzev, kterými se k ní osobně Pán obrací, aby tak byla den za dnem její existence proměňována a její život stále jasněji ukazoval světu jas Kristovy lásky, který září na tváři církve – jeho snoubenky.

Je to dar nejenom pro ordo virginum, ale pro celou ambrosiánskou církev. Dívky a ženy při hledání povolání najdou v Duchovních pravidlech nenahraditelný prostředek k poznání této cesty evangelijní dokonalosti. Pastýři se budou moci v kázání s větší jistotou obracet k jejich obsahu a duchovní vůdci tak

---

¹ Srv. Ordo virginum ambrosiánské církve, *Duchovní pravidla*, 1. 4.

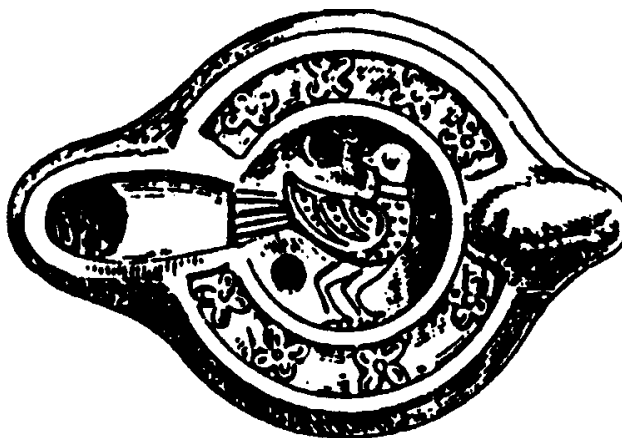
budou moci s větším klidem ukazovat tuto nabídku církve a podporovat ty, které se vydávají na tuto cestu nebo které již k ordo virginum patří.

Děkujeme Pánu za to, že vzbuzuje v mnoha ženách povolání k tomu, aby se zasvětily v ordo virginum podle starobylého obřadu *consecratio virginum*, a za to, že nám pomáhal v přípravě těchto Pravidel prostřednictvím zapojení všech sester a pracovitostí mnoha z nich.

Kromě toho vyjadřujeme naši vděčnost kardinálu arcibiskupovi, který chtěl v milánské církvi ordo virginum, provází je s otcovskou něžností a nyní uzavírá počáteční etapu schválením těchto Duchovních pravidel, která ukazují jeho vlastnosti zvláště v tomto dějinném okamžiku a v této církvi.

1. ledna 2000, Oktáv Narození Páně

Mons. Luigi Manganini
arcibiskupský delegát pro O.V.

Část první

DUCHOVNÍ PRAVIDLA

Kapitola I.

CONSECRATIO VIRGINUM A ORDO VIRGINUM

1. Trojice

Bůh Otec volá celé lidstvo k tomu, aby se připodobňovalo obrazu jeho Syna a skrze působení Ducha Svatého mělo účast na společenství trinitární lásky. V Kristu si nás opravdu „ještě před stvořením světa vyvolil, abychom byli před ním svatí a neposkrvnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista“ (Ef 1, 4-5).

1. 1. Smlouva

Toto povolání² je vtisknuto jako pečeť³ do hloubky bytí⁴ každého muže a každé ženy, kteří jsou stvořeni k Božímu obrazu a podobě.⁵ Rozeznává se stále v každé době,⁶ protože Bůh neúnavně nabízí lidstvu možnost, aby bylo v jednotě s ním a v něm.⁷

---

² „Víme přece, bratři Bohem milovaní, že patříte k vyvoleným.“ (1 Sol 1, 4); srv. Řím 8, 29-30, Jer 1, 5.

³ „Pak jsem slyšel počet označených: sto čtyřiačtyřicet tisíc označených ze všech pokolení Izraele“ (Zj 7, 4). „Tomu, kdo zvítězí, dám jíst ze skryté many; dám mu bílý kámen, a na tom kamínku je napsáno nové jméno, které nezná nikdo než ten, kdo ho dostává.“ (Zj 2, 17).

⁴ „V kapitole ‚O lidském společenství‘ pastorální konstituce *Gaudium et spes* (čl. 24) čteme: »Sám Pán Ježíš svou modlitbou k Otci ‚aby všichni jedno byli‘ (Jan 17, 21-22) otvírá lidskému rozumu netušené výhledy, když naznačuje, že je jakási podobnost mezi jednotou božských Osob a jednotou Božích dětí v pravdě a lásce. Tato podobnost ukazuje, že člověk, jediný tvor na zemi, kterého Bůh chtěl pro něj samého, nemůže sám sebe plně nalézt, leč v opravdovém darování sebe samého.« (*Mulieris dignitatem*, čl. 7).

⁵ Gn 1, 27, srv. Jan 1, 1-3.

⁶ „Pohleďte, bratři, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby

Proto Bůh, veden věrnou a bezvýhradnou láskou, uzavřel s lidstvem věčnou Smlouvu,⁸ která se realizuje prostřednictvím vtělení a paschy Syna, „prostředníka nové a věčné smlouvy“ (Žd 8, 6 nn).⁹

1. 2. Církev

Z tohoto daru lásky Božího Syna se zrodila církev, kterou Písmo často nazývá Kristovou Nevěstou (Zj 21, 9)¹⁰ a jeho tělem (1 Kor 12, 12).¹¹ Jako milovaná Pánem až k úplnému darování sebe, vedena Duchem Svatým, Církev radostně a velkoryse odpovídá na tolikou lásku. Dosahuje tak sdílení Kristova smýšlení (Flp 2, 5) i jeho jednání, podobně jako je tomu u nevěsty.¹²

---

zahanbil silně; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic – aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem. Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, jak je psáno: ‚Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu.‘“ (1 Kor 1, 26-31).

⁷ „Milování, milujte se navzájem, neboť láska je z Boha, a každý, kdo miluje, z Boha se narodil a Boha zná. Kdo nemiluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“ (1 Jn, 7-8).

⁸ „Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy uzavřu s domem izraelským i s domem judským novou smlouvu. Ne takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je vyvedl z egyptské země. Oni mou smlouvu porušili, ale já jsem zůstal jejich manželem, je výrok Hospodinův. Toto je smlouva, kterou uzavřu s domem izraelským po oněch dnech, je výrok Hospodinův: Svůj zákon jim dám do nitra, vepíší jim jej do srdce. Budu jim Bohem a oni budou mým lidem. Už nebude učit každý svého bližního a každý svého bratra: ‚Poznávejte Hospodina!‘ Všichni mě budou znát, od nejmenšího do největšího z nich, je výrok Hospodinův. Odpustím jim jejich nepravost a jejich hřích už nebudu připomínat“ (Jer 31, 31-34).

⁹ Srv. Ef 1, 3-14; Kol 1, 15-20.

¹⁰ „‚Pojď, ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu.‘ Ve vytržení ducha mě vyvedl na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, zářící Boží slávou“ (Zj 21, 9-10).

¹¹ „Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem.“ (1 Kor 12, 12). Srv. Ef 1, 22-23; Ef 5, 23-30.

¹² Srv. Ef 5, 1; 1 Kor 2, 16; *Lumen Gentium* čl. 6.

1. 3. Snoubenectví

Každý pokřtěný má účast na snoubenectví církve, protože každému, kdo byl ponořen do Kristovy smrti, aby mohl jít cestou nového života (Řím 6, 3-4),¹³ Vzkříšený opakuje: „Vstaň má přítelkyně, krásko má, a pojď!“ (Pís 2, 10).

Uvnitř církve Nevěsty vkládá sám Duch do srdce každého touhu po úplném darování se. Tato touha nachází vyjádření jak v křesťanském manželství, tak v zasvěceném panenství v různých, ale navzájem se doplňujících formách. Ty, které přijmou dar zasvěceného panenství, ukazují světu, že Kristus je *Jedinečný, Jediný, Všechno*.

1. 4. Zasvěcené panny

Mezi nimi jsou některé ženy povolány žít tuto plnost lásky ke Kristu v osobním vztahu k němu, v církevním společenství, bez zvláštních zprostředkování,¹⁴ tj. v obyčejných podmínkách života Božího lidu. Toto povolání je chápáno a přijímáno jako dar od církve, která zasvěcuje tyto ženy liturgickým obřadem *consecratio virginum* a představuje je věřícím jako prorocké znamení.¹⁵

Je to biskup, ordinář diecéze a viditelný obraz Krista Ženicha, kdo předsedá liturgické slavnosti v katedrálním chrámu za přítomnosti Božího lidu.¹⁶

---

¹³ „Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života.“ (Řím 6, 3-4).

¹⁴ V linii institutů zasvěceného života, které – inspirovány Duchem Svatým – vyjadřují v dějinách církve zvláštní charismata spojená se zakladateli a ukazují mnohostí důrazů a konkrétních skutků lásky zářící tvář vzkříšeného Krista, obraz Otcovy něžnosti a milosrdenství.

¹⁵ „A co mám říci o vzkříšení, jehož odměnu již máme? Při vzkříšení se nebudou ani vdávat, ani ženit, nýbrž budou jako andělé v nebi, praví Pán. Co nám je slíbeno, vy již máte; život, po němž my toužíme, vy již vedete. Z tohoto světa jste, ale nejste v tomto světě. Svět si zasloužil vás přijmout, ale udržet vás nedovedl. Než jak krásné: andělé pro svou nezdrženlivost klesali z nebe na svět, panny svou čistotou stoupají ze země do nebes!“ (AMBROŽ, *De virginibus*, Libro I, kap. 8, 52-53).

¹⁶ „Nabízím ti ji jako kněz. Doporučuji ti ji s otcovským citem, abys jí byl dobrotivým ochráncem a dal jí milost, aby mohla probudit Ženicha, který přebývá v tajných komnatách nebeských svatebních ložnic, aby si zasloužila vidět ho, aby byla uvedena do Boží komnaty svého Krále a aby zasloužila slyšet, jak jí říká: »*Pojď sem z Libanu, nevěsto má, pojď sem z Libanu, přejdeš a projdeš dál od počátku*«

Během obřadu, který vrcholí v zásvětné modlitbě, se prostřednictvím nového vylití Ducha Svatého slaví svatba¹⁷ s Kristem Ženichem.¹⁸

1. 5. Ordo virginum

V Božím lidu takto zasvěcené panny tvoří ordo virginum. Každá zasvěcená panna v hluboké přeměně svého bytí žije den za dnem svůj nový stav v běžném prostředí života, vždy otevřená a pohotová ke stálé novosti Ducha, v živém vztahu s církví.

Podle specifického povolání každé z nich se způsoby života panen mohou utvářet velmi různorodě, a to z důvodu věku, profesních podmínek, sociálního a pastoračního zapojení.

Príslušnost k ordo virginum určuje „status“ zasvěcených panen v církevním společenství, které je povoláno podporovat jejich cestu věrnosti k přijatému povolání.

Swazek s diecézním biskupem je zárukou církevního společenství. Na něm je, kromě rozlišení povolání, pastýřská péče a bdělá pozornost týkající se jak cesty jednotlivých zasvěcených panen, tak života ordo virginum.

---

věrnosti« (Pís 4, 8), takže přeješ svět, projdeš dál k věčnosti“ (AMBROŽ, *De institutione virginis*).

¹⁷ „Vyjdi tedy, Pane Ježíši, v den svého sňatku, přijmi tu, která tě už dlouho uctívá v duchu a nyní také sliby, naplň ji poznáním své vůle, vezmi ji od počátku, abys ji vyvolil ke spáse a posvětil Duchem a vírou v pravdu (2 Sol 2, 13) tak, aby tvá služebnice mohla říci: *Uchopils mě za pravici, povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy mě přijmeš* (Žalm 72, 23-24).

Otevři svou ruku a naplň její duši požehnáním,

abys mohl ty spasit tu, která v tebe doufá,

a ona aby se stala *nástrojem vznešeným, posvěceným, užitečným Pánu*

a vhodným ke každému dobrému dílu (2 Tim 2, 21),

v síle věčného kříže, úctyhodné slávy Trojice,

jíž – Otcí i Synu i Duchu Svatému – patří čest, sláva a věčnost od počátku

i nyní i vždycky a na věky věků. Amen“ (AMBROŽ, *De institutione virginis*).

¹⁸ „Celý Kristův život je tedy ve znamení jeho sňatku s církví (Ef 5, 32). Na tomto mystériu máte, milé sestry, podíl skrze Ducha Svatého a silou ‚nového duchovního pomazání‘ (srv. *Pontificale Romanum. Ordo consecrationis virginum*, 16)“ (JAN PAVEL II., Řím, 2. června 1995).

Kapitola II

IDENTITA ZASVĚCENÉ PANNY

2. 1. Milost

Na počátku cesty, která vede ženu ke consecratio virginum, je překvapivé a radostné odhalení, že je povolána do blízkosti s Pánem. Jejím „ano“ se celé její bytí otevírá Božímu tajemství:¹⁹ nevýslovné a nepředvídatelné vnikne a rozšíří se²⁰ do jejího života. Do tohoto hlubokého vztahu s Bohem osoba vkládá zcela sebe samu, svou vůli, bolesti, pochybnosti, rozhodnutí, aby se naplnila jenom jeho vůle, zdroj pokoje.

Přijetí daru milosti²¹ vede ženu k tomu, že plně realizuje sebe samu ve svobodné, radostné, odpovědné, radikální, celostní odpovědi. Pánu, který za ni dal život, odpovídá bezvýhradným odevzdáním se svou existencí. V této podivuhodné výměně darů se nově aktualizuje samotné tajemství Krista a církve.

2. 2. Nevěsta

Zasvěcená panna v sobě rozpoznává rysy církve a směřuje k tomu, aby byla živým obrazem její svatosti. Jako církev chce být nevěstou skrze vnitřní a nerozlučné spojení s Kristem, pannou pro svoji celistvost víry, plodnou matkou pro svou schopnost přijmout a nechat v sobě a v druhých dozrávat Boží dary.²²

Vědomí, že se cítí vyvolená i přes svá omezení a Kristem milovaná snoubeneckou láskou,²³ se pro ni stává smyslem celé její existence a všechno v ní se v tom spojuje.

Ježíš jí žádá, aby mu cele a bezvýhradně náležela, navždy.²⁴

---

¹⁹ „Proto ji přemluvím, uvedu ji na poušť, budu jí promlouvat k srdci.“ (Oz 2, 16).

²⁰ „Tu oblak zahalil stan setkávání a příbytek naplnila Hospodinova sláva.“ (Ex 40, 34).

²¹ „Přemlouval jsi mě, Hospodine, a dal jsem se přemluvit. Zdolal jsi mě a přemohl.“ (Jer 20, 7).

²² „Božský Učitel ... vybavil církev vnitřní silou a chtěl, aby byla Pannou, Snoubenkou a Matkou: Pannou pro neporušenost své víry, Snoubenkou pro své nerozlučné spojení s Kristem, Matkou pro veliký počet svých dětí.“ (*Pontificale Romanum, Ordo consecrationis virginum*, 29).

²³ „Černá jsem, a přece půvabná.“ (Pís 1, 4).

²⁴ „Hle, dívka, již slavnosti, svatební dary, tíže těhotenství netrápí bolesti přijímanou těmi, které se připravují na svatbu, ale je to dívka, jež touží pro sebe po neposkvřněném duchovním potomstvu víry a zbožnosti tak, že počíná ve svém lůně působením Ducha Svatého a jako těhotná Bohem porodí ducha spásy. Ale aby mohla

To v zasvěcené panně vyvolává potřebu hlubokého,²⁵ neustálého osobního vztahu s Bohem a touhu i hledání prostoru samoty, ve kterém Pán může plně ukázat svou sílu.²⁶

Jemu dává dar vlastního ženství: když se zasvěcená panna rozhodne všechno ze sebe darovat, ještě více vyzdvihuje své specificky ženské charisma.²⁷

V Pánu prožívá přátelství, city, příbuzenské vazby, vztahy, životní podmínky, rozhodnutí, společenství, pracovní a profesní aktivity, pro Pána přijímá závazky pastoračního typu, všechno získává význam a je orientováno ve znamení – pečeti zasvěcení.

Panna

Panenství je zasvěcením přijato za trvalou podmínku života,²⁸ v níž je prožíváno vnitřní spojení s Kristem. V panenství zasvěcená panna zakouší, že je chráněna věrnou láskou Boha a odpovídá mu svou věností. Panenství je totiž bdělou stráží srdce, vnímavou pro neustálé přijímání novosti evangelia, je procesem ke svobodě od jakékoli podmíněnosti, která by bránila plnému spojení a účasti na lásce Krista, který daruje sebe sama za život světa; je příčinnivým očekáváním, jež předjímá skutečnost Království.

Matka

Intimní vztah prožívaný s Pánem jako odpověď na jeho božskou lásku se jeví plodným místem: jakožto milovaná rodí lásku. Díky disponibilitě panny může Bůh pokračovat ve svém aktu tvoření. Jako v Marii Duch Svatý zplodil Syna, tak

---

ze své zásluhy pokročit, ty, Bože, Otče všemohoucí, přidej pomoci, která ji může podpořit“ (AMBROŽ, *De institutione virginis*).

²⁵ „Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole.“ (Mt 13, 44).

²⁶ „Opětujte nekonečnou Kristovu lásku svou naprostou a výlučnou láskou. Milujte ho, jak si přeje být milován v konkretizaci života: 'Jestliže mne milujete, zachovávejte má přikázání.' (Jan 14, 15). Milujte jej tak, jak to odpovídá vašemu snoubeneckému stavu – převezměte jeho smýšlení (Fil 2, 5), jeho životní styl – styl pokory, mírnosti, lásky a slitování, služby a radostné ochoty, neúnavné horlivosti pro čest Otce a záchranu lidského rodu.“ (JAN PAVEL II., Řím, 25. června 1995).

²⁷ „V dobrovolně zvoleném panenství potvrzuje žena sebe samu jako lidskou osobu, to je jako bytost, kterou si Stvořitel přál od počátku pro ni samu, a současně uskutečňuje osobní hodnotu svého ženství tím, že se stane 'opravdovým darem' Bohu, který se zjevil v Ježíši Kristu, darem Kristu, Vykupiteli člověka a Snoubenci duší: darem jako v manželství, jako Kristova snoubenka.“ (*Mulieris dignitatem*, čl. 20).

²⁸ Srv. C. M. MARTINI, *Homilie*, 23. listopadu 1989.

prostřednictvím zasvěcené panny, která je půdou²⁹ pro jeho neustálé přicházení,³⁰ jsou i jiní přiváděni k setkání s Bohem v uznání radikality vlastního bytí a plánu, který má Bůh s každým člověkem.

Panna je totiž připravena nehledat sebe samu, ale když dostává a dává, je otevřena Boží lásce ke všem. Díky tomu uvolňuje svou duchovní energii,³¹ jež ji uschopňuje k tomu, aby byla citlivá k potřebě druhých, aby podporovala život ve všech jeho formách, aby byla zdrojem duchovní síly a dávala výraz své lásce ke kráse, harmonii, dobru, spravedlnosti a pokoji.³²

Maria

Maria, panna, nevěsta a matka, prvotina lidstva obnoveného v Kristu, dokonalá ikona církve jako tajemství společenství a lásky, je matkou, sestrou a učitelkou zasvěcené panny.

V Marii zasvěcená panna poznává novou Evu a kontempluje její úděl slávy, k němuž je povoláno celé lidstvo. V ní, ženě plně začleněné do reality tehdejší doby, která svobodně, naprosto a vědomě přijímá Boží plán, nachází zasvěcená panna model postojů srdce: když poslouchá a přijímá Boží Slovo, když aktivně hledá jeho vůli, když postupuje kupředu na pouti víry,³³ když říká své naprosté a

---

²⁹ „Poušť a suchopár se rozveselí, rozjásá se pustina a rozkvetne kvítím. [. . .] Buďte rozhodní, nebojte se! Hle, váš Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odláčí, vás přijde spasit.“ (Iz 35, 1. 4).

³⁰ „Ať je v každém Mariina duše, aby velebila Pána, ať je v každém Mariin duch, aby jásal v Bohu; jestliže podle těla je jedna jediná Kristova matka, podle víry všechny duše rodí Krista, každá totiž v sobě přijímá Boží Slovo za předpokladu, že se uchovává bez poskvrny a svobodná od hříchu a střeží s poctivou umírněností (činnou) lásku“ (AMBROŽ, *Esposizione del vangelo secondo Luca*, II, 26, in *Opera Omnia*, vol. 11, str. 169).

³¹ „Žena je silná vědomím svěřené úlohy, je silná skutečností, že Bůh ‚jí svěčuje člověka‘, vždy a všude, i v podmínkách společenské diskriminace, v jakých se může nalézat. Toto vědomí a toto základní povolání mluví ženě o důstojnosti, které se jí dostává od Boha, a to ji činí ‚silnou‘ a upevňuje to její povolání. Tímto způsobem ‚silná žena‘ (srov. Př 31, 10) je nenahraditelnou oporou a zdrojem duchovní síly pro jiné, kteří si uvědomují velkou energii jejího ducha.“ (*Mulieris dignitatem*, čl. 30).

³² „V Mariině světle spatřuje církve ve tváři ženy odlesk krásy, v níž se zrcadlí nejušlechtilejší city, jakých je schopno lidské srdce: bezvýhradná obětavost lásky, síla, jež dovede snášet největší bolesti, bezmezná věrnost a neúnavná činorodost, dovednost spojovat hluboký vhled se slovem útěchy a povzbuzení.“ (*Redemptoris Mater*, čl. 46).

³³ *Lumen gentium*, čl. 58.

nezištné „ano“, v jejím panenském mateřství, když stojí pod křížem, když doufá proti každé naději, když pečuje o rodící se církev.

2. 3. Církev

Zasvěcená panna, jež je zamilovaná do Krista a zaměřená k jeho hledání, vidí v církvi svátost jeho přítomnosti ve světě a touží po tom, aby světlo jeho tváře zářilo stále jasněji na tváři Nevěsty. Proto zasvěcená panna horoucně miluje církev a v ní působí celý svůj život.

Přijetím zasvěcení z rukou biskupa do lůna partikulární církve, jež uznala její povolání, je zasvěcená panna spojena s partikulární církví zvláštním poutem. Smysl pro příslušnost k diecézní církvi je u ní tedy doprovázen postojem uznání, lásky a starostlivosti.³⁴

Lásku k církvi zasvěcená panna vyjadřuje živou účastí na životě církevního společenství, do kterého je začleněna – diecéze, farnost, podmínky chudoby, různé oblasti zapojení – a to v otevřenosti a starostlivosti k všeobecné církvi.

Zasvěcená panna nosí na srdci všechno, co se týká její církve. Směřuje k tomu, aby pomáhala její cestě v dějinách, je ochotna učinit vlastními námahy, utrpení a radosti bratří a sester, zapojuje se a obětuje až k úplnému darování sebe sama.

V církevních vztazích zasvěcená panna zakouší a podporuje styl bratrského života, v němž se láska stává společným sdílením života, vzájemnou pomocí, zkušeností společenství a služby.

Služba v církvi

Všechno začíná od hlubokého vztahu ke Kristu skrze lásku (amore), s níž zasvěcená panna usiluje růst ve víře, naději a lásce (caritas), uskutečňovat evangelijní styl života a tak se stávat zdrojem prožívané svatosti. Tímto způsobem zasvěcená panna slouží církvi, Tělu Kristovu. Tato služba se pak může konkrétně uskutečňovat v různých charitativních službách, takových, které jsou pro zasvěcenou pannu vhodnější a lépe odpovídají rozlišujícímu úsudku vykonávanému biskupem.

V zasvěceném životě všechno slouží k budování a poslání církve: kontemplace, modlitba chval a přímlov, přímé nasazení pro evangelizaci a jednotu církve, někdy nepochopené a potlačované prorocké hlásání, laická služba profesionálního typu, obětování vlastního utrpení, nemoci, dočasné neschopnosti, služba chudým...

---

³⁴ Památka zkušenosti zasvěceného panství přítomného už od prvních staletí v milánské církvi pomáhá zasvěcené panně nově odhalovat kořeny zkušenosti jí samé.

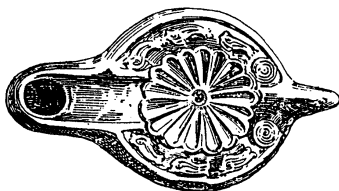
2. 4. Svět

Tak jako je církev, jež je pokračováním Kristovy přítomnosti a jeho poslání, ponořena do událostí a skutečností světa, tak i zasvěcená panna prožívá svou cestu víry plně účastna na radostech, nadějích, smutku a úzkostech lidí této doby.³⁵

Zasvěcená panna, silná svým svatebním svazkem s Kristem, prožívá zanícení pro Království, předjímá jeho realitu a je ochotna se strávit a vydat bez zvláštní ochrany a záruk. Vyjadřuje Kristu lásku v hledání evangelijního stylu života a ve sdílení životních podmínek a námah obyčejných lidí,³⁶ často aniž by mohla být přímo identifikována jako zasvěcená osoba. Každý aspekt svého života prožívá jako odevzdání se Kristu a církvi a přitom usiluje o to, aby získala schopnosti a formaci nezbytné pro vykonávání kvalifikované služby v různých oblastech, v nichž působí, ať už to jsou oblasti profesní, pracovní, církevní, apoštolské, občanské, sociální, politické...

Samota

Zasvěcená panna si je vědoma, že její svědectví může být věrohodné pouze tehdy, čerpá-li z evangelia. Proto přijímá jako nezbytnou podmínku svého života rozměr samoty, který udržuje její vztah k Pánu živý a vřelý.³⁷ Tato samota, kypící Boží plností, ji uvádí do stavu, kdy může pochopit, přijmout, těšit, užímat se mnohých samot, které se vyskytují v dnešním světě ve všech možných formách.

---

³⁵ *Gaudium et spes*, čl. 1.

³⁶ „Tyto sestry, které dnes od matky církve přijímají zasvěcení jako panny, pocházejí ze svatého Božího lidu, z vašich rodin: jsou to dcery a sestry spojené s vámi praxí práce a života.“ (*Pontificale Romanum, Ordo consecrationis virginum*, 29).

³⁷ „Táhni mne za sebou! Dáme se v běh. Král uvedl mě do svých komnat. Budeme jásat, radovat se z tebe, připomínat tvé laskání opojnější než víno. Právem tě všichni milují.“ (Pís 1, 4).

Kapitola III.

ABY PROŽÍVALA VĚRNOST

Zkušenost lásky, kterou zasvěcená panna prožívá, ji nutí všude hledat Pánovu tvář.³⁸ Přitom se nechává vést moudrostí církve, která ukazuje přednostní způsoby a příležitosti, v nichž se uskutečňuje setkání³⁹ a kde se učí být stále více chotí Ježíše ukřižovaného a vzkříšeného.

3. 1. Ticho

Živou touhou zasvěcené panny je trávit čas ve společnosti Ženicha, aby mu naslouchala a rozmlouvala s ním od srdce k srdci.⁴⁰

Je normálně ponořena do toku života, ale neustále tihne k tomu, aby byla místem, kde Duch působí a neustále se modlí. Proto zasvěcená panna vnímá jako životní nutnost vyhledávání rozměru ticha, do něhož vkládá tíhu všech námah a kde zakouší setkání s Pánem.

3. 2. Boží Slovo

V tichu zasvěcená panna poslouchá a přijímá Boží Slovo jako pramen života a stálou výživu. Stálosti a důvěrnosti s tímto Slovem⁴¹ nabývá zvláště díky konání *lectio divina*; učí se milovat a oceňovat Písmo, chápat každodenní události ve vztahu k Velikonočnímu tajemství, a nachází radost, nadšení, sílu k tomu, aby pokročila v následování Pána.⁴²

3. 3. Liturgie

Slavením liturgie se zasvěcená panna, oživovaná působením Ducha, včleňuje do zkušenosti neustálé modlitby a chvály Krista k Otci, účastní se všeobecné

---

³⁸ „Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukryvej.“ (Žl 27, 8-9).

³⁹ „Dcery, hledejme Krista tam, kde ho hledá církev.“ (AMBROŽ, *De virginitate*, 9, 49).

⁴⁰ „Hlas mého miláčka!“ (Pís 2, 8).

⁴¹ „Ti všichni se svorně a vytrvale modlili spolu se ženami, s Marií, matkou Ježíšovou, a s jeho bratry.“ (Sk 1, 14). „Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se.“ (Sk 2, 42).

⁴² „Přijímá s pozorností a úctou slova a skutky Syna, v nich hledá věčné poselství, jež přichází z mlčení Otce a nabízí se působení Ducha, aby vstoupila do srdce Trojice a učila se žít a rozhodovat podle Ježíše Krista, Otcova Slova, Pomazaného Duchem“ (C. M. MARTINI, *Parlo al tuo cuore*, n. 25).

modlitby církve, bere na sebe úkol předkládat Otci výkřiky radosti a bolesti, často nevědomé, které stoupají od lidstva a celého stvoření.

Eucharistie

„*Fons et culmen*“⁴³ její každodenní existence je eucharistie, v níž se zasvěcená panna intimně spojuje se svým Pánem v daru, kterým se on sám dává Otci za život světa.

Smíření

Z tohoto sjednocení dostává světlo, jež jí dovoluje odhalovat stinné oblasti jejího života, nachází sílu vidět v sobě hříšnici a znovu vycházet na cestu obrácení, aby mohla přijímat Boží milosrdenství a zakoušet⁴⁴ radost z odpuštění.⁴⁵ Tento dynamismus má své přednostní vyjádření ve slavení svátosti smíření.⁴⁶

Liturgie hodin

Zasvěcená panna se stává hlasem modlící se církve při slavení Denní modlitby církve, kterou dostala jako dar a přijala jako závazek během obřadu zasvěcení.⁴⁷ Tak v čase dává pokračování památce Velikonočního tajemství a

---

⁴³ Tj. *zdroj a vrchol*: „Účastí na eucharistické oběti, která je *zdrojem a vrcholem* celého křesťanského života, podávají Bohu božský obětní dar a s ním i sebe samy. Jak podáváním darů, tak svatým přijímáním, mají všichni vlastní podíl na bohoslužebném úkonu, ovšem ne stejně, nýbrž každý jinak.“ (*Lumen gentium*, čl. 11). „Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka a živý chléb. Skrze své tělo, Duchem Svatým oživané a oživující, dává lidem život, a tak je zve a přivádí k tomu, aby spolu s ním obětovali sebe samy, své práce a všechny stvořené věci. Proto se nám eucharistie jeví jako *zdroj a vrchol* veškerého hlásání evangelia.“ (*Presbyterorum ordinis*, čl. 5).

⁴⁴ „Odhoďte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení; vždyť jste okusili, že Pán je dobrý!“ (1 Petr 2, 1-3); srov. Žid 6, 4-5 a Ž 34, 9.

⁴⁵ Lk 15, 11-32.

⁴⁶ „Oblečte plnou Boží zbroj, abyste mohli odolat ďáblovým svodům. Nevedeme svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla. Proto vezměte na sebe plnou Boží zbroj, abyste se mohli v den zlý postavit na odpor, všechno překonat a obstát.“ (Ef 3, 11-13).

⁴⁷ „Přijměte knihu Denní modlitby církve, aby z vašich úst stále zaznívaly chvály nebeskému Otci, a modlete se za spásu celého světa.“ (*Pontificale Romanum, Ordo consecrationis virginum*, 42).

rozlévá a šíří mimořádné bohatství eucharistické oběti v každé hodině svého života.⁴⁸

Liturgický rok

Zasvěcená panna prožívá cestu liturgického roku podle ambrosiánské tradice a nechává se vést pedagogickou moudrostí církve, která ji vede ke stále hlubšímu chápání, slavení a osvojení Kristova tajemství. V této síle se její život den za dnem proměňuje a stává se neustálou chválou Boží slávy.

3. 4. Postoje pokání

Přijaté Slovo a každodenně slavená liturgie den po dni formují zasvěcenou pannu k myšlení a postojům Pána Ježíše, které se v ní stávají principem stálého obrácení.⁴⁹

Kontemplování Lásky, která se daruje až k pohoršení kříže, a stálá zkušenost vlastních omezení, protikladů, konfliktů, chudoby, utrpení, odporu, hříchu, to vše probouzí v panně onu zkroušenost srdce, jež ji směřuje na cestu důvěryplného odevzdání se Božimu milosrdenství a postupného připodobňování se Kristu.⁵⁰

---

⁴⁸ „Píseň chval, jež věčně zní v nebeských sídlech a kterou Kristus, nejvyšší velekněz, uvedl do této země vyhnanství, církev se stálostí a věností uchovala během mnoha staletí a obohatila ji podivuhodnou růzností forem. Liturgie hodin se totiž rozvíjela postupně tak, že se stala modlitbou místní církve. Konala se ve stanovené době a na stanovených místech za předsedání kněze. Byla neodmyslitelným doplněním toho, co tvoří syntézu celého božského kultu, tj. eucharistické oběti, jejíž mimořádné bohatství rozlévala a šířila do každé hodiny lidského života“ (Apoštolská konstituce *Laudis Canticum*, 1. listopadu 1970).

⁴⁹ „Stav zasvěceného panenství činí chválu Krista spontánnější, naslouchání jeho slovu snadnější, službu Kristu radostnější – a častěji vám poskytne příležitost vzdát mu čest svou láskou. Zasvěcené panenství však není privilegium, nýbrž Boží dar, zahrnující vážný závazek uřednictví a následování Krista. ‚Následování Beránka‘ v nebi (Zj 14, 6) začíná na zemi vykročením po ‚úzké stezce‘ (Mt 7, 1). Vaše následování Krista bude tím radikálnější, čím větší je vaše láska k němu a čím jasnější je vám smysl panenského zasvěcení.“ (JAN PAVEL II., Řím, 2. června 1995).

⁵⁰ „Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“ (Fil 2, 6-11).

Askeze

To je ta náročná cesta,⁵¹ kde (člověk) rozvíjí postoje askeze, které jej vedou k postupnému vzdávání se sebe sama, i prostřednictvím zkoušek a duchovních nesnází,⁵² konkrétních skutků pokání, aby rostl ve svobodě a v duchu blahoslavenství. Zsvěcená panna se nechává strhnout láskou ukřižovaného Krista, jemu opětovně svěřuje sebe samu i celé lidstvo se všemi jeho rozkoly, aby mohlo být znovu sjednoceno a vykoupeno.

3. 5. Duchovní doprovázení

Pro svůj lidský a duchovní růst si zsvěcená panna najde spolehlivé doprovázení v duchovním vedení.

Prostřednictvím srovnávání a podnětů, které se jí v této oblasti nabízejí, získává stále větší schopnost rozlišovat znamení, která Duch zasévá do jejího života, života druhých i do světa.

3. 6. Povolání a osobní charismata

S pomocí Ducha Svatého každá zsvěcená panna rozpoznává a odpovídá na své osobní povolání, které se projevuje podle jejích sklonů, nadání a charismatu. Snaží se růst v pravdě o sobě samé tím, že uskutečňuje ve svém životě, ve věrnosti svému místu a svému poslání ty duchovní impulsy, jimiž Pán skrze ni obohacuje svou církev.⁵³ Proto si vypracuje svá pravidla života, aby jí byla stálým styčným bodem a nástrojem ověřování na cestě ke svatosti.

Jako pozorná a vnímavá k dynamismu Ducha Svatého, citlivá ke změnám, které se mohou během života udát, je každá zsvěcená panna ochotna měnit

---

⁵¹ „Jenom ten, kdo se cítí být milován živým Bohem, jenž je větší než naše srdce, přemáhá strach a prožívá velkou cestu, exodus ze sebe bez návratu zpět, aby šel k jiným, k Jinému“ (C. M. MARTINI, *Ripartiamo da Dio*, n. 25).

⁵² „Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus.“ (1 Petr 1, 6-7).

⁵³ „V úsilí žít evangelijní svatost se zsvěcená panna bude moci inspirovat tou či onou spiritualitou z těch, které si církev přivlastnila a které ji obohacují. [...] Je třeba aktualizovat v životě místní církve, ve věrnosti svému místu a svému poslání, velmi bohaté duchovní impulsy, které náležejí celé církevní komunitě.“ (C. M. MARTINI, *Cammini esigenti di santità*, in „*Vita consacrata*“ XXXII [1996/5], 499).

formy a podmínky své existence a své služby, aby mohla až do krajnosti žít svou věrností Pánu.⁵⁴

Různost zkušeností a stylů života uvnitř ordo virginum ukazuje na bohatství a různorodost darů Ducha.

Každá zasvěcená panna si může vybrat, zda bude žít sama, nebo v rodině, nebo v menších či větších komunitách.

Zasvěcené panny mohou společně vytvářet sdružení se společným životem nebo bez něj a mohou předložit biskupovi jejich stanovy ke kanonickému schválení.

3. 7. Zodpovědná poslušnost

Jako začleněná do místní církve žije zasvěcená panna s dceřinnou poslušností svůj vztah k biskupovi, přijímá jeho učitelský úřad a aktivně se podílí na církevním rozlišování.⁵⁵ Zasvěcená panna se proto snaží mít postoj odpovědné spolupráce s různými církevními oblastmi, ve kterých se nachází, má na srdci a podporuje přijetí pastýřských směrnic biskupa.

3. 8. Střízlivost

Zasvěcená panna, vědoma si toho, že našla Pána – pravé bohatství své existence, přijímá styl života charakterizovaný diskretností, jednoduchostí, střízlivostí, pečuje o to, aby se vyhýbala shánění jakékoli formy prestiže, jež je vlastní duchu světa, a je v tom stále bdělá.

Zasvěcená panna se učí úctě k věcem a jejich správnému užívání; uvědomuje si jejich krásu i užitečnost a je pozorná, aby se vzepřela jakékoli formě vlastnictví, která by nějakým způsobem zatemňovala primát Boha a lásky. Poněvadž si je jista prozřetelností a přebohatou Boží láskou, odmítá jakoukoli formu hromadění majetku a chrání se toho, aby v něm hledala svou jistotu.

Práce

Kromě toho, že prožívá práci jako něco nezbytného pro svou obživu a zvoleného v souladu se svou cestou, prožívá ji i jako spolupodílení se na obyčejném životě lidí, zvláště chudých, jako službu bratřím a sestrám a jako

---

⁵⁴ „Svěžest ducha zůstává, i když čas postupuje: duchovní mládí se projevuje v tom, že člověk v každém období života hledá a nalézá pro sebe různé nové úkoly, zvláštění způsob existence, života lásky, sobě vlastní.“ (*Vita consecrata*, čl. 70).

⁵⁵ Církevní rozlišování, doslova „*discernimento ecclesiale*“. Snad je tím myšleno duchovní rozlišování či posouzení ze strany církve (pozn. překladatele).

příležitost k osobnímu růstu. Tak se zapojuje do stvořitelského a vykupitelského Božího díla.⁵⁶

S vědomím, že celým svým bytím patří Pánu, pečuje zasvěcená panna o sebe samu, a to i o vnějšek a zdraví.⁵⁷

Užívání času

Zasvěcená panna přijímá čas jako Boží dar a jako místo jeho přítomnosti. Pečuje o to, aby prožívala v plnosti a harmonii různé situace: modlitbu, práci, církevní službu, sváteční chvíle, odpočinek, uvolnění.

3. 9. Formace

Každá zasvěcená panna odpovědně prožívá povinnost osobní formace.

Biskup vyjadřuje svoji pozornost a starostlivost pastýře o cestu zasvěcené panny jak přímo, tak prostřednictvím svého delegáta pro ordo virginum. Jeho pastýřská péče směřuje k tomu, aby každá zasvěcená panna mohla dostat nezbytnou pomoc pro svůj opravdový duchovní a lidský růst.

Důležitými prostředky, jež je třeba mít na zřeteli, jsou mimo jiné pravidelná setkání, jak specifická pro ty, kdo se na zasvěcení připravují, tak i setkání v rámci trvalé formace.

Každá zasvěcená panna se snaží o to, aby se ordo virginum pokud možno stávalo místem setkání a dialogu, svědectvím a vzájemným povzbuzením, zhodnocením osobních darů a charismat.

Uvnitř ordo virginum mohou zasvěcené panny ve vší svobodě dávat život přátelským vztahům, sesterským setkáním, výměnám zkušeností, momentům modlitby, duchovnímu doprovázení, společným aktivitám.

V tomto ovzduší přátelských a sesterských vztahů každá zasvěcená panna v Duchu Svatém očisťuje pohled, aby s intuicí, rozvahou a jemností rozeznala nepřijemné situace a potřeby, které se mohou uvnitř ordo virginum vyskytnout, a bude-li to zapotřebí, aby se více přiblížila či stala se společnicí.

---

⁵⁶ „Práce je cestou k realizaci nás samých prostřednictvím růstu a rozvoje schopností a dovedností, které získáváme výchovou, zkušeností a konkrétní činností“ (JAN PAVEL II., *Lettera ai lavoratori della città di Roma*, 8. 12. 1998, n. 3); srv. také *Laborem exercens*, zvl. č. 24-27.

⁵⁷ „Zasvěcená panna se ve vědomí nepatrnosti Boží služebnice může otevřít novému vnímání lidského údělu: můj život mi je dán kvůli něčemu, co není neužitečné, byl mi dán z nezištnosti. Mám se přijmout jako dar, mám v sobě milovat Boha stvořitele.“ (M. P. DION, *Maria icona della Chiesa e modello della vergine consacrata*).

Dar sesterství je v ordo virginum přijímán a pěstován i ve vztazích se zasvěcenými pannami jiných partikulárních církví prostřednictvím modlitby a různých forem setkání a propojení. Zasvěcené panny v těchto vztazích nacházejí cennou příležitost k vyjádření a uskutečnění konkrétní zkušenosti společenství mezi sesterskými církvemi v jedné Kristově církvi.

DOSLOV

Carlo Maria Martini

**kardinál svaté církve římské
arcibiskup milánský**

Consecratio virginum je nejstarší obřad zasvěcení ženy v církvi a pochází z prvních století křesťanství.

Obzvláště v naší milánské církvi mnohá díla svatého Ambrože věnovaná jeho sestře Marcellině i jiným ženám svědčí o mimořádné pastýřské péči o zasvěcené panny.

Druhý vatikánský koncil znovu zhodnotil toto zasvěcení, nadlouho upadlé v zapomnění, v jeho původní veřejné a slavnostní formě. Kodex kanonického práva, kán. 604 charakterizuje ordo virginum jako: „stav panen, které vyjádřily posvátné předsevzetí důsledněji následovat Krista a byly od diecézního biskupa podle schváleného liturgického obřadu zasvěceny Bohu, mysticky se zasnoubily Kristu, Božímu Synu, a oddaly se službě církve.“

V naší diecézní církvi Duch Svátý již počátkem osmdesátých let vzbudil první zasvěcení. Na konci tohoto desetiletí vznikla mezi zasvěcenými pannami potřeba, aby jim někteří teologové pomohli nově porozumět aktuálnosti tohoto povolání. Také my jsme jmenovali arcibiskupského delegáta pro ordo virginum a byly sestaveny texty jako první známky nově se rodící zkušenosti.

Nakonec 47. diecézní sněm stanovil, že „spiritualita a formační cesta ordo virginum ambrosiánské církve bude vyjádřena organicky v Lineamentech (pravidlech) schválených arcibiskupem“ (konst. 457, §2).

V souladu s nařízením sněmu se začal vypracovávat text, který organicky popisuje spiritualitu ordo virginum, aby nabídl zasvěceným pannám ideál, ke kterému mají neustále směřovat, pramen, ze kterého mohou čerpat, nástroj, se kterým mohou konfrontovat svůj život.

Trpělivou prací při studiu, reflexi a modlitbě, do které se zapojily všechny zasvěcené panny v ordo virginum, ženy zatím ještě na cestě, odborníci v různých teologických oborech, duchovní vůdci a další odborníci, se došlo k formulování textu již dostatečně zralého k publikování.

Proto podle 47. Diecézního sněmu, konst. 457, §2 tímto dekretem

schvalujeme

dokument nazvaný:

Lineamenta ordo virginum ambrosiánské církve, část I.: Duchovní pravidla.

Zatímco děkuji zasvěceným pannám z ordo virginum a všem zainteresovaným za vydatnou snahu při vypracovávání tohoto dokumentu, živě si přeji, aby mohla být Lineamenta co nejdříve začleněna s odpovídajícími dispozicemi do formační a disciplinární cesty ordo virginum.

Miláno, 7. prosince 1999, o svátku sv. Ambrože

Čj. 4688

Carlo Maria Martini
kardinál arcibiskup

P. Luigi Mistò
kancléř arcibiskupství

Vita consecrata 1/2001, str. 75-94.

Z italštiny přeložil P. Regalát Beneš OFM

ANNE LEFLAIVE

1899-1987

Kdo byla Anne Leflaive? Pro zasvěcené panny, které dnes čerpají z obnovení obřadu zasvěcení panen žijících ve světě je Anne Leflaive někým, koho by měly ctít a koho by si měly vážit. Dalo by se říci, že Bůh ji zvolil, aby byla moderní pionýrkou znovuoobnovení zasvěcení panen pro laické ženy žijící ve světě.

Anne Leflaive obdržela zasvěcení panen v roce 1925, v době, kdy bylo umožněno pouze malému počtu mnišek, např. evropským kartuziánkám. Nikdy nebyla mniškou ani nikdy necítila povolání k řeholnímu životu. Jak tedy došla k zasvěcení?

Pocházela ze vzdělané průmyslnické rodiny, která vlastnila továrnu na obrábění kovů. Anne dobře znala sociální problémy své doby a vyrůstala s vědomím problémů okolního světa. Její rodina byla dobře známa místnímu biskupovi, který sídlil v St. Etienne. Biskup Chassagnon, bývalý ředitel prací na Loirě a generální vikář arcibiskupa lyonského byl diecézním biskupem v St. Etienne v letech 1917-1922, potom se stal biskupem v Autun. Je tedy pochopitelné, že se dobře znal s Anneinou rodinou.

Je otázkou, zda to byl biskup Chassagnon, kdo Anne zasvětil v roce 1925 podle obřadu zasvěcení panen v Římském pontifikátu. Stalo se tak v Paray-le-Monial. Avšak Anne považovala za svého duchovního otce jiného biskupa, biskupa de Cabriers z Montpellier (byl zde biskupem v letech 1874-1921), k němuž byla nejvíce otevřena. Chápala ho jako původní nástroj svého povolání zasvěcené panny žijící ve světě.

V roce 1929 začala hlouběji studovat zasvěcení panen. Od roku 1934 vydala několik prací. Po vydání encykliky papeže Pia XII *Sacra virginitas* znovu vydala svou brožuru s dodatkem s citacemi ze zmíněné encykliky. Její brožura *Epouse du Christ* měla předmluvu kardinála Feltina, arcibiskupa pařížského. V roce 1968 publikovala knihu *La femme et l'Église*, v jejíž poslední kapitole klade z našeho pohledu překvapující otázku, totiž zda by mělo být znovu zavedeno zasvěcení panen pro ženy žijící ve světě. P. Jean Gatier, pařížský kněz, dal tomuto dílu *Nihil Obstat*, a E. Berrar, generální vikář pařížské arcidiecéze, mu dal *Imprimatur*. Anneino dílo bylo publikováno nejen v roce 1934 a 1956, ale také v roce 1968. Napsala je proto, aby se lidé seznámili se zasvěcením a aby jednou i další laické ženy mohly přijmout to, co ona přijala v roce 1925. Snad bude někdy možné z archivů zjistit, zda i ona byla mezi těmi, kterých se italští biskupové dotazovali v letech 1950-1960, když zvažovali myšlenku zasvěcení pro ženy mimo kláštery.

Annein život a myšlenky byly velmi hluboké. Díky své komunikaci s biskupy, jak bylo zmíněno výše, své zkušenosti během světových válek a reflexe francouzské i evropské politiky, vypracovala ve své mysli a svém srdci v letech 1930-1945 několik apoštolských projektů.

Měla ideu institutu sekulárních misionářek Katolické akce. Mluvila o tomto svém projektu s apoštolským nunciem, biskupem Maglione, prosila o radu Armidu Barelli, zakladatelku Mladých italských katolických žen, kontaktovala skupinu Notre Dame du Carmel, jejíž ducha milovala, a uvažovala dlouhý čas spolu s arcibiskupem z Cambrai, biskupem Cholletem, než napsala biskupu Courbemu, prelátu odpovědnému za národní plán Katolické akce ve Francii. (Založení tohoto institutu však pravděpodobně bylo odsunuto, když byly ustaveni pomocníci v pastoraci v roce 1942 biskupem Guerrym a byly založeny farní sekulární misionářky Katolické akce. Je však možné, že Anneina myšlenka biskupa Guerriho inspirovala.)

Anneiny myšlenky a vize napsané v první polovině 20. stol. jsou však hodny pozornosti i dnes.

Anne měla vizi mladých žen, které by neskládaly řeholní sliby, zůstávaly by ve světě a darovaly by se Bohu v doživotnímu slibu čistoty. Po sedmi až deseti letech života v panenství ve světě by mohly přijmout zasvěcení panen podle obřadu z Římského pontifikálu. Zůstávaly by vždy plně ve světě a daly by se k dispozici svému biskupovi, aby mu pomáhaly v apoštolátu. Měly by mít ducha účasti na poslání církve – udržovat, podporovat a šířit Otcovo království. Zasvěcená panna by žila zvláště život pokory, protože pokora je základem všech ctností. Pracovala by v duchu služby a vzájemného bratrství jako první křesťané. Žijíc v radosti jako Maria, její vzor, žila by život žen své doby v prostotě, pokoře a skromnosti. Jako Maria by žila své duchovní mateřství ve bdění nad dušemi a v čekání na vítězství věčného Božího království.

Anneiny myšlenky přetrvávají. Zůstávají jako výzva k základním ctnostem, které mají zasvěcené panny ve světě praktikovat, i když sekulární misionářky Katolické akce zanikly. Duch misie v církvi a pomoc biskupovi jsou vždy aktuální, zvláště dnes.

Anne zůstala vždy věrná svému povolání zasvěcené panny žijící ve světě. Jedna nitka jejího šatu věrnosti se nám ukazuje v jejím svědectví, že celý život byla oddána modlitbě Božského officia, a když to bylo nemožné, nahradila ho růžencem. Nikdy nezapomněla, kým jako zasvěcená panna je, nikdy nezapomněla na své pouto ke Kristu, svému Ženichu.

Christi Sponsa, 1. ledna 1996

z anglické verze přeložila Martina Vintrová

DOPORUČENÍ NĚMECKÉ BISKUPSKÉ KONFERENCE K UDĚLOVÁNÍ PANENSKÉHO ZASVĚCENÍ ŽENÁM ŽIJÍCÍM VE SVĚTĚ

1. Způsob života Bohu zasvěcených panen – podstata a povinnosti

Bohu zasvěcené panny (virgines consecratae) jsou ženy, které do rukou diecézního biskupa složily slib evangelijního panenství a přijaly od něho panenské zasvěcení. V následujícím pojednání nejde o řeholnice s panenským zasvěcením v klášterních společenstvích, nýbrž o Bohu zasvěcené panny žijící ve světě, a to zpravidla individuálně. Na základě zasvěcení patří panna do ordo virginum (kán. 604). Panenské zasvěcení – benedictio constitutiva – nepropůjčuje „úřad“ ani neustanovuje k zaměstnanecké službě v církvi. Netýká se především činností, ale bytí člověka ve svědectví a „přesence“ (*L. Bouyer*). Životní styl zasvěcené panny je třeba chápat jako znamení panny církve, která na zemi vyhlíží v modlitbách přicházejícího Pána a o něm svědčí a vědomě se připravuje pro svého Ženicha.

Panenské zasvěcení není na začátku duchovního života. Mnohem spíše předpokládá delší vývoj povolání. Ze soukromého panenského života, léta osvědčovaného (většinou v kontaktu s duchovním průvodcem – zpovědníkem), se po dovršení času kandidatury stane zasvěcením veřejný stav života v církvi.

Panna přijímá povinnost sloužit církvi tam, kde žije – přiměřeně své situaci: především snahou o intenzivní a věrohodný duchovní život a o skutky lásky. Apoštolsky je činná podle možností daných jejími osobními poměry. Naléhavě se jí doporučuje každodenní modlitba breviáře, zejména ranní a večerní chvály.

Virgo consecrata ve světě není členkou žádného institutu zasvěceného života (řádu, sekulárního institutu) zachovávajícího tři evangelijní rady a (podle vůle zakladatele) určitá pravidla a konstituce (srv. kán. 573, 578 a 598) ani žádného duchovního společenství jiného druhu. Je však žádoucí, aby měla vztah k nějakému klášteru (např. jako oblátka) nebo duchovnímu hnutí jako zázemí a pomoc pro duchovní život.

K duchovní obnově a prohlubování se má účastnit rekolekcí a exercicií. Ve volbě spirituální orientace je svobodná. Má mít pravidelný kontakt se svým (pokud možno stálým) zpovědníkem – duchovním průvodcem. Kromě toho alespoň jednou ročně s mentorem ustanoveným biskupem (viz bod 2) a podle možností s ostatními zasvěcenými pannami.

2. Postavení a úkoly biskupa a jím ustanoveného mentora

Kompetentní pro zasvěcené panny žijící ve světě je diecézní biskup. On je řádným udělovatelem panenského zasvěcení, za něž vždy osobně odpovídá. Jeho udělení však může delegovat, a to především na své pomocné biskupy, ale také na kněze, kteří s ním spolupracují na povinnostech a vedení biskupství. On rozhoduje o připuštění k zasvěcení i k oficiální přípravě na ně (kandidatuře), o obsahu a trvání přípravy a jejím průvodci.

Panenským zasvěcením nevzniká nárok na obživu a zaměstnání ani disponibilita k úkolům v biskupství – na rozdíl od (například) povolání pastoračních asistentek.

Má-li diecézní biskup podstatné důvody proti udělení panenského zasvěcení, je třeba to uchazečkám písemně sdělit už po prvním kontaktu.

Pomocníkem diecézního biskupa při jeho péči o zasvěcené panny je mentor. Informuje zájemkyně a radí jim, pomáhá biskupovi při zkoumání žadatelek a utváření kandidatur (viz bod 3.). Pro kandidátky i zasvěcené panny koná za jeden až dva roky rekolekce a poskytuje jim také individuální duchovní pomoc. Má být zásadně informován o spiritualitě a duchovním zázemí každé jednotlivé panny (žije-li jako oblátka, čerpá-li ze svého kontaktu s duchovním průvodcem, společenstvím nebo hnutím).

3. Kandidatura

Obřadu panenského zasvěcení předchází oficiální příprava, za kterou odpovídá diecézní biskup. Je možná pouze pro ženy, které nikdy nebyly provdány. Žadatelka nemá být mladší 30 let a starší 50 let. Nesmí mít za sebou život, který „by byl ve zjevném rozporu s panenským stavem“ (*Die Feier*, 44).

Pro připuštění ke kandidatuře musí být dány určité lidské, náboženské a církevní předpoklady.

Lidské předpoklady jsou:

- psychické zdraví
- integrovaná sexualita a stabilní čistota
- uznávání hodnoty křesťanského manželství
- schopnost sebevydanosti
- odolnost v těžkostech a osamělosti
- vnitřní stálost a věrnost
- schopnost zdravého úsudku
- spořádaný život
- ochota k jednoduchému životnímu stylu

Náboženské a církevní předpoklady:

- odhodlání následovat Krista
- souhlas s věroukou a mravoukou katolické církve
- aktivní účast na životě obce
- ochota k denní modlitbě, zejména modlitbě breviáře
  - k pravidelné četbě Písma
  - k časté účasti na slavení eucharistie i ve všedních dnech
  - k pravidelnému přijímání svátosti smíření
- snaha o život „ve službě církvi a bližním“ (*Die Feier, 44*)

Žadatelka musí již delší dobu (obvykle 5 let) žít v osobním vztahu ke Kristu, resp. zachovávat soukromý slib panství nebo jiný srovnatelný závazek.

Osobní a životní poměry žadatelky sleduje a dosvědčuje:

- mentor
- žadatelkou navržená důvěryhodná osoba (kněz, řeholnice, zasvěcená panna, někdo z laiků)
- jedna nebo více osob z jejího okolí, které tím pověří diecézní biskup na návrh mentora.

Mentor podává zprávu diecéznímu biskupovi, kterému je též třeba předložit písemnou žádost uchazečky o přípuštění ke kandidatuře a ručně psaný životopis, dále sdělení, zda takovou žádost podala již předtím jinému biskupovi a pokud ano, zprávu dotyčného biskupa ohledně její žádosti prostřednictvím mentora. Také potvrzení o křtu a biřmování, svědectví farního úřadu a vyjádření všech svědků.

Zkoumání je zakončeno rozhovorem diecézního biskupa s žadatelkou.

Připustí-li diecézní biskup žadatelku ke kandidatuře, rozhodne po poradě s mentorem, který mu předloží žadatelkou odsouhlasený návrh, o trvání, obsahu a průvodci kandidatury. Přípuštění nebo odmítnutí a rozhodnutí o způsobu konání přípravy sdělí biskup žadatelce písemně. Mentor je o tom informován.

Kandidatura – příprava – spočívá

- v životě s Kristem podle víry církve
- v životě z Božího slova, modlitby a rozjímání a z ducha evangelijních rad
- v seznámení s modlitbou breviáře
- ve službě v církvi podle osobních možností
- v prohlubování znalosti věrouky a mravouky církve
  - podstaty a historie panenského stavu
  - liturgie panenského zasvěcení

Kandidatura nemá být kratší než jeden rok. Ke konci stanovené doby podá průvodce kandidatury diecéznímu biskupovi zprávu a kandidátka písemně požádá o připuštění k panenskému zasvěcení.

Biskup rozhodne o připuštění k zasvěcení po rozhovoru s kandidátkou. Rozhodnutí jí sdělí písemně – pokud je kladné, oznámí zároveň místo a datum obřadu. Informuje o tom mentora.

Dospěje-li diecézní biskup při zkoumání žadatelky nebo kandidátky k přesvědčení, že ji z určitých důvodů nemůže (nebo ještě nemůže) připustit ke kandidatuře nebo k zasvěcení, není povinen jí tyto důvody sdělovat.

Po obřadu panenského zasvěcení obdrží virgo consecrata písemné potvrzení o zasvěcení a je zapsána do registru zasvěcených panen, vedeného diecézní kurií.

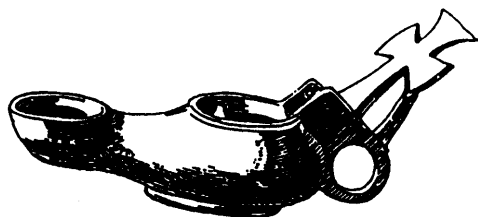
4. Dispens od panenského zasvěcení a propuštění ze stavu panen

Z vážného důvodu může zasvěcená panna požádat diecézního biskupa o dispens od zasvěcení. Při závažném provinění proti víře církve nebo proti církvi vyžadovanému způsobu života zasvěcené panny, ji biskup může propustit ze stavu panen, při analogickém použití kánonu 729. O vyloučení ze stavu panen je informován mentor.

Bonn 27. 6. 1986

*Uveřejněno v Kirchliches Amtsblatt für die Diözese Osnabrück,
Jahrgang 102., Band 46, Nr. 18.*

Z němčiny přeložila Zdenka Munzarová

PROCES PŘÍPRAVY NA ZASVĚCENÉ PANENSTVÍ ŽITÉ VE SVĚTĚ

(USA)

*Diecézním biskupům a těm, které uvažují o povolání
k zasvěcenému panenství žitému ve světě.*

8. září 2000 ve svátek Narození Panny Marie

Drazí bratři a sestry v Kristu,

zasvěcené panenství žité ve světě je starobyklým a krásným povoláním. Je jedním z prvních květů povolání k zasvěcenému životu, které vykvetly v církvi. Od nejstarších dob církve slychaly panny volání dát se úplně Bohu a jeho svatému lidu v Kristu, svém jediném snoubenci. Panny, které zaslechly Boží volání, přicházely, aby od církve obdržely zvláštní milost pro své rozhodnutí, milost zasvěcení. Zasvěcením se panna stává zasvěcenou osobou v církvi, živoucím znamením snoubeneckého vztahu Krista a církve.

Je jasné, že pro rozlišení tak vznešeného a krásného povolání je potřeba odpovídající doba přípravy. Během doby přípravy panna hlouběji studuje historii a význam zasvěcení panen v životě církve a snaží se osvojit si návyk modlitby a ctnosti odpovídající životu zasvěcené panny žijící ve světě.

Během doby přípravy se panna opírá o pomoc diecézního biskupa, svého duchovního vůdce a koordinátora přípravy, který je určen diecézním biskupem. Protože je to diecézní biskup, kdo koná zasvěcení, on musí stanovit od počátku procesu přípravy formu kontaktu s kandidátkou, který pak bude pokračovat v jejím zasvěceném životě. Diecézní biskup je církevním představeným zasvěcené panny žijící ve světě.

Služba duchovního vůdce je neodmyslitelná. Duchovní vůdce pomáhá kandidátce ve vnitřním růstu, aby byla připravena k darování svého panenství Bohu a církvi v Kristu, svém zaslíbeném Ženichu. Duchovní vůdce pomáhá kandidátce, aby k daru fyzického panenství přidala i dar panenské výhradní a trvalé lásky ke Kristu.

Koordinátor přípravy pak bude asistovat zasvěcené panně při splnění všech nezbytných požadavků pro zasvěcení, aby byla připravena představit se biskupovi v náležitém čase.

Doufám, že následující materiály pomohou diecézním biskupům, kandidátkám zasvěcení, duchovním vůdcům a koordinátorům v procesu rozlišování týkajícím se povolání k zasvěcenému panenství ve světě.

Děkuji Asociaci zasvěcených panen v USA (USACV) za její práci při přípravě materiálů, které mají pomoci těm, kdo jsou volány k životu v zasvěceném panenství, jejich biskupům a všem, kteří je doprovázejí na cestě rozlišování jejich povolání. USACV je vždy připravena pomoci Vám a vítá další návrhy pro zdokonalení materiálů, které nabízí.

V nehlubší úctě Vás v Kristu

*Raymond L. Burke
Biskup La Crosse
Moderátor USACV*

United States Association of Consecrated Virgins
P. O. Box 1212
Oregon City, Oregon 97045-0091, USA
email: usacv@catholic.org

15 září 2000, Panny Marie Bolestné

***Věc: Proces přípravy pro zasvěcení panen žijících ve světě
podle kán. 604 CIC***

V odpověď na řadu dotazů z diecézí po celé zemi, připravila USACV tento dokument o procesu přípravy, který, jak doufáme, bude pomoci pro ženy připravující se přijmout zasvěcení podle obnoveného Obřadu zasvěcení panen.

Tento dokument je výsledkem spolupráce vikářů pro zasvěcený život, církevních právníků, zasvěcených osob včetně zasvěcených panen a moderátora pro zasvěcené panny při biskupské konferenci USA Mons. Raymonda L. Burkeho.

Doufáme, že tento dokument poslouží těm, kdo nesou v církvi zodpovědnost za zasvěcené panny. Můžeme-li my v USACV cokoliv objasnit nebo pomoci v procesu přípravy, prosím, kontaktujte nás.

Vaše v Kristu

*Loretta Matulichová
prezidentka*

The United States Association of Consecrated Virgins je v plné jednotě s Konferencí katolických biskupů USA a s magisteriem katolické církve.

Úvod

Revidovaný Obřad zasvěcení panen pro ženy žijící ve světě byl promulgován dekretem Kongregace pro bohoslužbu a svátosti dne 31. května 1970 poté, co jeho revize byla formálně nařízena II. vatikánským koncilem.

Promulgační dekret objasňuje vývoj tohoto důstojného a starobylého obřadu takto: „*Obřad zasvěcení panen je počítán k nejcennějším pokladům římské liturgie. Ježíš Kristus totiž zanechal své snoubence církvi jako své dědictví zvláště cenný dar života v panenství. Z toho důvodu některé ženy již od apoštolských dob zaslibovaly Bohu život v panenství a tím přispívaly k růstu krásy i podivuhodné plodnosti Kristova tajemného těla. Církev ve své mateřské péči již od prvotních dob – jak o tom svědčí díla církevních Otců – stvrzovala jejich zbožné a náročné předsevzetí slavnostní modlitbou zasvěcení. K této modlitbě byly během staletí připojeny další obřady, které ještě jasněji vyjadřovaly, že zasvěcené panny jsou obrazem církve zasnoubené Kristu. Takto vytvořený obřad zasvěcení panen byl začleněn do Římského pontifikálu.*“

Kán. 604 Kodexu kanonického práva z roku 1983 zajišťuje existenci ordo virginum jako formy zasvěceného života v církvi. Slovo „ordo“ je užito ve smyslu speciální skupiny lidí v církvi, podobně jako např. ordo presbyterorum, ordo diaconorum, ordo paenitentiarum, ordo viduarum. Není užito ve smyslu kongregace zasvěcených řeholníků, jako např. Ordo S. Benedicti, Ordo Praedicatorum, Ordo Fratrum Minorum.

Jak to vyjadřuje Římský pontifikál, zasvěcená panna je snoubenkou Kristovou a znamením Kristovy nevěsty – církve. Svobodně a radostně chová ke Kristu stejnou nerozdělenou a věčnou lásku, jaká pojí Krista a církev. Prsten, který obdrží během obřadu, symbolizuje její věrnost Snoubenci. Proponovaná homilie v Obřadu zasvěcení panen objasňuje původ zasvěceného panenství takto: „*Božský Učitel velebil vznešenost panenství zasvěceného Bohu pro nebeské království. On sám celým svým životem, především však svou usilovnou činností, hlásáním radostné zvěsti, zejména pak velikonočním tajemstvím, vybavil církev vnitřní silou a chtěl, aby byla Pannou, Snoubenkou a Matkou: Pannou pro neporušenost své víry, Snoubenkou pro své nerozlučné spojení s Kristem, Matkou pro veliký počet svých dětí.*“

Utěšitel Duch Svatý způsobil, že se vaše srdce v životodárném prameni svatého křtu stalo chrámem Božím; nyní vás ozdobuje novým duchovním pomazáním, novým způsobem vás zasvěcuje Bohu: pozvedá vás k důstojnosti Kristovy nevěsty a spojuje vás s ním nerozlučným svazkem.

Svatí Otcové a církevní učitelé obvykle o vás mluvili jako o Kristových nevěstách; stejně jako o církvi. Vy jste totiž hlasatelkami budoucího Božího království, v němž se lidé nežení ani nev dávají; stáváte se zjevným znamením

onoho velkého tajemství, které bylo ohlášeno už na počátku lidského pokolení a uskutečněno zasnoubením Krista s církví.

... Nezapomínejte, že jste se daly do služeb církve a bližních. Konejte svou apoštolskou činnost jak v církvi, tak ve světě mimo církev...

Zvolily jste si panenský stav kvůli Kristu; staňte se však duchovními matkami, naplňujte Boží vůli a s láskou spolupracujte na tom, aby se co nejvíce lidí zrodilo nebo našlo cestu zpět k životu milosti.

Kristus, Syn Panny Marie a snoubenec panen, bude už zde na zemi vaší radostí a vaší odměnou. Následujte ho, dokud vás neuvede do nebeské komnaty a do svého království, kde budete zpívat novou píseň; jděte za Beránkem, kamkoli vás on povede.“

Jako snoubenka Kristova zasvěcená Bohu je zasvěcená panna určena ke službě církve. Její povolání je potvrzováno biskupem diecéze. Žije v srdci církve v trvalém životním stavu. Její zasvěcení ji nestaví do nových struktur nebo institutu v místní církvi. Ustavuje spíše duchovní pouto mezi ní a diecézním biskupem a dává jí specifickou duchovní identitu v církvi.

Je, tak jako sama církev, povolána být pannou, nevěstou a matkou. Její hlavní službou církvi je modlitba; proto dostává knihu Denní modlitby církve jako znamení své duchovní odpovědnosti. Zasvěcené panenství nalézá své ustavení již v prvotní církvi, inspirováno tajemstvím blahoslavené Panny Marie. Zasvěcená panna vynakládá své úsilí a energii podle svých darů, věku, profese a charismat ve službě církve. Její skutky lásky plynou ze života modlitby nevěsty Kristovy. Je určena ke službě církve, protože je zasnoubena Kristu – Snoubenci církve – navěky.

Žádost

Adresát (diecézní biskup)

Já, _____ (jméno) z _____ (město), toužím začít formální přípravu k přijetí panenského zasvěcení pro ženy žijící ve světě podle kán. 604 CIC a žádám tímto o přijetí k tomuto zasvěcení. Jsem srozuměna s tím, že tuto svátostinu předchází proces přípravy a chci v tomto procesu spolupracovat.

Datum

Podpis

Osobní informace:

- Jméno
- Adresa
- Telefon
- Místo a datum narození
- Místo a datum křtu

- Místo a datum prvního svatého přijímání
- Místo a datum biřmování
- Doporučení (Prosíme dodejte jména tří osob, které mohou dát doporučení. Uvedením jejich jmen dáváte souhlas k tomu, aby odpovídaly na otázky o Vás a o tom, jak Vás znají. Prosím, neuvádějte svého duchovního vůdce jako jednoho z těchto tří.)
  - Jména
  - Adresy
- Uveďte prosím jméno a adresu svého duchovního vůdce, který bude dotázán pouze v případě, že máte stálé duchovní vedení.
- Byla jste někdy členkou řeholního institutu nebo jiné formy zasvěceného života nebo žádala jste někdy o zasvěcení panen v jiné diecézi? Jestliže ano, upřesněte.
- Byla jste někdy vdaná?
- Žila jste někdy veřejně životem odporujícím čistotě?

Dokumenty:

- Prosím přiložte potvrzení o křtu, prvním svatém přijímání, biřmování a trvalém pobytu.
- Protože (arci)diecéze X. není odpovědná za příjem zasvěcených panen, uveďte prosím své finanční zabezpečení:
  1. Jaké jsou zdroje Vašich příjmů?
  2. Jsou dostačující k Vašemu zabezpečení?
  3. Jaké máte důchodové zabezpečení?
  4. Jaké máte zdravotní zabezpečení?
  5. Další doplňující údaje ohledně Vaší finanční situace, které si přejete uvést.
- Přiložte prosím životopis a uveďte v něm důvody, proč usilujete o zasvěcení panen žijících ve světě.
- Prosím, uveďte své vzdělání a svá zaměstnání (placená i dobrovolná) s přibližným časovým údajem. Je-li to nutné, použijte zvláštní přílohu.

(Diecéze X.)

Dobrozdání pro N. N. jako zasvěcenou pannu žijící ve světě podle kán. 604 CIC.

Poznámka: Žadatelka o zasvěcení souhlasila s tím, abyste odpověděl na následující otázky.

Prosíme o co nejpřesnější zodpovězení otázek:

1. Jak jste se s žadatelkou seznámil? Jak dlouho ji znáte? Jaký je váš současný kontakt?
2. Jaké má podle Vás vlastnosti, které by podporovaly její přijetí za kandidátku zasvěcení?
3. Jak chápe učení víry a církevní disciplínu?
4. Jak žije svou vírou v praxi? Můžete dosvědčit, že žije ctnostným životem?
5. Jaká je její zkušenost a chápání života modlitby a duchovního života?
6. Popište kvalitu jejího vztahu k lidem.
7. Jak chápe sebe jako ženu? Jak chápe svou sexualitu?
8. Je dospělou a integrovanou osobou? Prokazuje svobodu a dospělost v samostatném rozhodování?
9. Jak chápe zasvěcené panenství žité ve světě? Chápe ho jako dar milosti? Chápe odpovědnost za to žít toto povolání po celý život?
10. Jak je její povolání k zasvěcenému panenství ve světě vyzkoušeno?
11. Jak chápe svůj vztah ke svému okolí?
12. Má podle Vašeho názoru žadatelka dostatečný věk, rozvahu a mravy dosvědčené obecným souhlasem, aby vytrvala v životě čistoty a služby církvi i bližním?
13. Jiné poznámky.

Datum, jméno, adresa, telefon, podpis

Postup

Kritéria

1. Kandidátka má mít vhodný charakter a jevit dostatečnou dospělost jako integrovaná osoba. Svým věkem, rozvážností a mravy dosvědčenými obecným souhlasem má dávat záruku, že vytrvá v životě čistoty a služby církvi i bližním. Psychické zdraví, charakter a dospělost mají být v případě potřeby prověřeny odborníky.
2. Kandidátka nemá překážky pro přijetí života zasvěceného panenství ve světě. To znamená, že nikdy nebyla vdaná ani nežila otevřeně a veřejně životem odporujícím čistotě. Měla by ukázat, že její povolání k celibátu bylo nějakou dobu ověřováno.

Žádost

1. Žadatelka vyplní žádost a zašle ji diecéznímu biskupovi.
2. Tři osoby zašlou diecéznímu biskupovi své doporučení (viz předchozí otázky).

3. K žádosti a třem doporučujícím dopisům se přiloží potvrzení o křtu, prvním svatém přijímání, biřmování a o trvalém pobytu a doklady o finanční nezávislosti.
4. Duchovní vůdce žadatelky potvrdí písemně diecéznímu biskupovi, že žadatelce se dostává pravidelného a vhodného duchovního vedení.
5. Diecézní biskup prozkoumá žádost a přiložené dokumenty a dopisy. Rozhodne o přijetí nebo odmítnutí žadatelky.

Proces přípravy k přijetí zasvěcení

1. Cílem doby přípravy na přijetí této svátostiny je pomoci kandidátce lépe pochopit a žít toto povolání od Boha. Tato doba má také vyzkoušet a posílit její rozhodnutí k trvalému panenství.
2. Doba přípravy obvykle není kratší než 2 roky, její délka však bude záviset na pokroku a připravenosti kandidátky.
3. Doba přípravy probíhá pod vedením duchovního vůdce a pověřeného koordinátora, který je dobře obeznámen se zasvěcením panen a je pověřen diecézním biskupem, aby pomáhal koordinovat proces přípravy kandidátek. Pokud to biskup žádá, může být vedením přípravy pověřen duchovní vůdce. V každém případě by však koordinátor přípravy měl správně chápat podstatu zasvěcení a specifika života zasvěcených panen žijících ve světě. V ideálním případě je koordinátorem přípravy zasvěcená panna.
4. Duchovní vůdce a/nebo koordinátor přípravy má vést kandidátku k prohloubení modlitebního života a života v povolání k zasvěcenému panenství. Toto duchovní vedení by mělo zahrnovat model církve jako nevěsty Kristovy a zasvěcené panny jako ikony církve. Vedení v modlitbě by mělo speciálně obsahovat pochopení Denní modlitby církve.
5. Koordinátor přípravy a kandidátka spolu pravidelně hodnotí pokrok v přípravě. Budou biskupa informovat o stavu přípravy.
6. Na závěr doby dostatečné přípravy napíše koordinátor biskupovi doporučení kandidátky k zasvěcení podle kán. 604. Duchovní vůdce také napíše biskupovi dopis, ve kterém dosvědčí, že kandidátka v době přípravy obdržela pravidelné a odpovídající duchovní vedení.

Záznamy

1. Složka se žádostí, dopisy, dokumenty a zprávami týkajícími se kandidátky je uložena v úřadu diecézního biskupa. K ní se dodá kopie potvrzení o jejím zasvěcení.
2. Potvrzení o zasvěcení se uchovává v diecézním archivu. Zasvěcení by mělo být zaznamenáno v knize pokřtěných.

Příklad potvrzení o zasvěcení

RAIMUNDUS LEO

Divina Miseratione et Apostolicae Sedis Gratia

EPISCOPUS CROSSENSIS

Hisce litteris fidem facimus atque testamur

Dilectam Novis in Christo filiam

CLEMENTISSIMAM DOMINAM PATRICIAM MARIAM MURRAY

Virginem vitam saecularem agentem

intra Missae celebrationem

iuxta ritum Sanctae Romanae Ecclesiae

et formam in Pontificali Romano praescriptam

a Nobis consecratam esse

die octava mensis iunii anno Domini MCMXCVII,

in cathedrali templo Sancti Iosephi Opificis

Datum Crossae, die octava mensis iunii anno Domini MCMXCVII, Dominica
decima per annum.

Episcopus Dioecesanus

L.S.

Cancellarius

RAYMOND LEO

Z milosti Boží a Apoštolského Stolce

BISKUP CROSSENSKÝ

Tímto potvrzují a dosvědčují,

že milovaná dcera v Kristu

PATRICIA MAE MURRAY

byla mnou zasvěcena podle schváleného obřadu

a norem obsažených v Římském pontifikálu

pro život zasvěcené panny ve světě

dne 8. června 1997

v katedrále sv. Josefa Dělníka.

Dáno v La Crosse dne 8. června 1997, o desáté neděli v mezidobí.

Diecézní biskup

L.S.

Kancléř

Diecézní biskup

Před započítím přípravy

- Diecézní biskup rozhoduje o tom, zda žadatelka bude přijata k přípravě na zasvěcení panen a postará se o její započítí. Pouze panna, která na základě svého věku, rozvážnosti a mravů dosvědčených obecným souhlasem dává záruku, že vytrvá v životě čistoty a služby církvi i bližním, může být připuštěna k přijetí zasvěcení.
- Ve spolupráci s kandidátkou biskup stanoví, jakým způsobem má kandidátka přijmout závazky k životu v trvalém panenství ve světě podle svých životních podmínek, zdraví, zaměstnání, darů a zájmu. Určí také pravidelná setkání a zda si přeje mít od kandidátky písemné zprávy.
- Diecézní biskup dohlédne na to, že kandidátce se dostane vhodné přípravy.
- V případě, že kandidátka nezná vhodného duchovního vůdce, který by byl obeznámen se zasvěcením panen, biskup jí poradí vhodného duchovního vůdce z diecéze.
- Je si vědom toho, že příprava na zasvěcení není identická s formací, kterou snad kandidátka ve svém životě obdržela jinde. Proto se ujistí, že kandidátka správně chápe povahu tohoto povolání k zasvěcenému životu. K tomu mohou pomoci, tiskoviny, videokazety a audiokazety, které připravila USACV jako službu a zdroj informací pro kandidátky. Kandidátka by měla být povzbuzena k účasti na ročních rekolekcích pořádaných USACV. Je samozřejmé, že členství v USACV není pro žádnou kandidátku ani zasvěcenou pannu povinné, avšak USACV vždy ráda poskytne své služby a pomoc v poskytování materiálů či v osobní komunikaci.

Během procesu přípravy

- Biskup se setká s kandidátkou na začátku jejího procesu přípravy a bude sledovat postup přípravy.
- Diecézní biskup rozhodne, zda kandidátka, která prošla odpovídající přípravou, přijme zasvěcení.

Obřad zasvěcení panen a doba po zasvěcení

- Biskup se setká s kandidátkou krátce před zasvěcením k duchovnímu rozhovoru, ve kterém budou po zasvěcení pravidelně pokračovat.
- Obřad zasvěcení panen je rezervován diecéznímu biskupovi. Ten může pověřit jiného biskupa jeho provedením.
- Obřad zasvěcení panen má být slaven podle pokynů obsažených v Římském pontifikálu.

Kandidátka

- Panna toužící následovat Krista těsněji v životě v panenství je zasvěcena Bohu skrze diecézního biskupa podle schváleného obřadu. Diecézní biskup může delegovat jiného biskupa, aby provedl zasvěcení.
- Panna, která usiluje o zasvěcení, činí tak pro vroucí lásku ke Kristu a z lásky ke svým bratřím a sestrám v církvi a ve světě.
- Zasvěcená panna je určena ke službě církvi podle svých schopností, podmínek, talentů a charismat.
- Panna, která žádá o zasvěcení, by měla žít po několik let v rozhodnutí k panenství.
- Každá panna žádá o zasvěcení osobně, a ne jako součást nějaké skupiny či organizace.
- Osoba, která žádá o zasvěcení, přijímá odpovědnost spolupracovat aktivně se svým duchovním vůdcem a s koordinátorem přípravy, aby mohla během přípravy plně odpovídat na milost povolání.
- Kandidátka může kdykoliv svobodně opustit přípravný proces. Také biskup sám či po poradě s koordinátorem přípravy může kandidátku propustit.
- Po absolvování přípravy požádá panna svého diecézního biskupa o udělení zasvěcení. Biskup dává konečný souhlas se zasvěcením.
- Diecéze neposkytuje zasvěceným pannám finanční podporu. V případě, že je zaměstnána nějakou církevní institucí, obdrží normální plat a zabezpečení.
- Panna obnovuje své rozhodnutí k životu v dokonalé čistotě a následování Krista podle Obřadu zasvěcení panen do rukou diecézního biskupa.
- Panna během obřadu obdrží knihu Denní modlitby církve a prsten.
- Duchovní pouto mezi diecézním biskupem a pannou je rozvíjeno v osobních setkáních, nejlépe 2x ročně, avšak alespoň 1x za rok. Biskup nabídne i jiné formy komunikace, např. písemně – v nutném případě.
- Zasvěcená panna má být chápána jako součást diecéze a vyzývána k modlitbám a přímlovům za ni. Měla by být zvána na diecézní akce týkající se zasvěcených osob a být uvedena v seznamech, zvána na informační setkání o povolání a jiné akce společně s ostatními zasvěcenými osobami.
- Zasvěcená panna by se měla podle svých nejlepších možností účastnit plně života diecéze.

<http://www.catholic-forum.com/usacv/index2.html>

Z angličtiny přeložila Martina Vintrová

Z FORMAČNÍHO BALÍČKU ASOCIACE ZASVĚCENÝCH PANEN USA

Úvod

Kandidátka pro zasvěcení podle kán. 604 CIC by měla mít, jako základ a normu pro svůj denní život, solidní znalost katolické víry, jak je vyjádřena v Katechismu katolické církve. Měla by přesně znát podstatu zasvěcení, základy biblistiky a patristiky, historii panenského zasvěcení a životy svatých panen a teologii panenství.

Rozlišování povolání

Kandidátka by měla připravit svůj životopis pro svého duchovního vůdce nebo formátora a pro biskupa. Ten má obsahovat zdůvodnění, proč usiluje o zasvěcení panny žijící ve světě podle kán. 604 CIC.

Životopis je užitečným počátečním bodem pro zvážení motivace, dospělosti a důležitých bodů pro formaci a kandidaturu.

Jak rozeznat povolání k zasvěcenému panenství?

Zasvěcení panen pro ženy žijící ve světě (kán. 604) je povoláním od Boha. Je to jasně ohraničené povolání v církvi. Nikdo ho nemůže dosáhnout sám ze sebe, nikdo ho není „hoden“. Nejdůležitější je, že se jedná o povolání lásky a jediné láska by měla být jeho motivací. Ježíšova láska dává všemu smysl, význam. Je to láska Ježíšova, která volá pannu, aby se stala Kristovou nevěstou, živým obrazem církve.

Volána k tomu být nevěstou Ježíše Krista, zaměřuje zasvěcená panna svůj život spíše na to, co je, než na to, co dělá. V tomto povolání není volána k nějaké dané službě v církvi, ačkoliv mnoho zasvěcených panen slouží svými dary a talenty církvi. Život nevěsty Kristovy je esenciální; její služba církvi a lidem vyplývá z toho, čím je. Může svůj čas věnovat katechezi, zdravotní péči, administrativní práci nebo občanským službám, ale na prvním místě je zasvěcenou pannou. Klíčem k její identitě je láska – její láska, pozornost, život a touhy jsou zaměřeny jediné na Ježíše. Láska absolutně zaměřená je klíčem k tomu být nevěstou Kristovou.

Někdy chtějí ženy, které rozlišují své povolání, vědět, jakou otázku mají samy sobě položit, aby si lépe uvědomily, zda mají toto povolání, nebo ne. Často poznáváme jasněji a objektivněji skrze srovnávání a kontrasty. Pohledme tedy takto na určité otázky a diskutujme o nich.

Kdybych měla jiné povolání než být zasvěcenou pannou ve světě, mohla bych toto povolání následovat a uspět v něm? Například, jsem-li volána k manželství, mohu uzavřít manželství a obstát v něm? Jsem-li volána k řeholnímu životu, mohu vstoupit do nějaké kongregace a obstát v komunitním životě? Jestliže žena může na takovou otázku odpovědět kladně, může si být přiměřeně jista, že nechápe zasvěcené panenství jako „poslední možnost“, ale že touží po osobním poutu s Ježíšem jako zasvěcená panna.

Zasvěcení panen pro ženy žijící ve světě není „záchytným bodem“, povoláním „když všechno ostatní selhalo“. Je to náročný život, snad by se dalo říci i „tvrdý život“. Další otázky pomohou očistit právě povolání od okolních nánosů.

Co hledám? Hledám určité postavení v církvi? Toužím po uznání druhých? Chci být známa jako „sestra“? Hledám práci, pozici, ke kterým mi má pomoci zasvěcení? Odpověď na tyto otázky je „ne“. „Ne“, protože takto zasvěcená žena obvykle nenosí hábit, který by ji označoval v křesťanském shromáždění za zasvěcenou. Ani práce ve farnosti nebo v diecézi není nezbytným důsledkem zasvěcení. Jestliže kandidátka hledá tyto „usazeniny“, měla by hlouběji a upřímněji zkoumat svou motivaci. Snad je motivací opravdu moje „já“ a ne Ježíš.

Jak tedy může žena rozlišit čistotu svého úmyslu stát se zasvěcenou pannou? Jednoduchou cestou je projít blahoslavenství (*Mt 5,1-12*). Může zkusit aplikovat každé blahoslavenství na život zasvěcené panny, který má být životem v pokoře. Například: chci být tichou? Jsem spokojena s tím, že nemám titul, autoritu a moc, zvláštní uznání ve shromáždění při mši nebo zvláštní úkol ve farnosti či v diecézi? Chci být „ztracena v davu“ nedělních účastníků bohoslužeb, modlit se upřímně za svého biskupa a za kněze, modlit se za všechny věřící kolem sebe? Chci plakat nad těmi, kdo sešli z cesty, ale ne je zatracovat, soudit, nebo cítit sebeuspokojení? Chci se modlit a dělat vše, co mohu, pro to, aby se vrátili k víře, k plnosti svého povolání, ke zdraví, které brali na lehkou váhu? Soucítím s nimi tiše v jejich neštěstí? Věřím, že Bůh potěší všechny, kdo pláčou nad dnešními tragédiemi v církvi a ve světě?

Chci snášet pronásledování – pronásledování, které nutně vzniká proti „znamení odporu“? Panenství v dnešním světě je zvlášť zesměšňováno – v médiích, sociálním životě, v zaměstnání. Chci být nepochopena kvůli svému povolání k zasvěcenému panenství? Chci přijmout, že nemohu žít nebo se rekreovat tak, jako ostatní v mé profesi, kvůli evangelijní chudobě? Chci zrušit některé aktivity, které jsou pro jiné lidi legitimní, ale narušily by můj čas modlitby, čas, který potřebuji trávit s Ježíšem? To je martyrium panenství v dnešní době, a my máme chtít žít jako svědkyně (martyr znamená svědek) pro Ježíše.

Důvěřuji opravdu Ježíši? Učinila jsem a činím každý den úkon víry, že on bude věrný svým slovům „Hleďte nejprve Boží království a všechno ostatní vám bude přidáno.“? Chci čekat až na věčnost, abych viděla výsledek svého života, své svědectví, modlitbu, celkový smysl svého života?

Jestliže žena takto projde každé blahoslavenství ve světle rozlišení povolání k zasvěcenému panenství, pak snad bude jasněji vidět, zda je volána k další přípravě na toto povolání. A i když je jasné, že na to není žádná příprava dostačující, v následujících kapitolách podáme kostru toho, k čemu by měla kandidátka na zasvěcení dozrát. Zasvěcení panen je vždy svěží, nové a rostoucí, protože je to život lásky. Po zasvěcení žije zasvěcená panna své povolání upřímně, živě a radostně každý den, vědoma si, že dostane všechny milosti, které potřebuje a že Ježíš byl, je a bude vždy věrný.

Duchovní vedení

Je lépe mluvit o „doprovázení“ než o „duchovním vedení“, protože je to Bůh, kdo dává směr naší duchovní cestě – vůdce může pouze asistovat při tomto procesu.

Duchovní doprovázení, to nejsou pouze duchovní rady nebo malé homilie, a už vůbec ne poradenství (i když někteří lidé v důsledku poradenství mohou přejít do oblasti duchovního vedení).

Základním vztahem duchovního vedení je vztah mezi vedeným a Bohem. Vztah mezi vedeným a vůdcem není primární, jako je tomu v případě poradenství. Je důležité, že předávání (zvláště předávání duchovní: rodič – duchovní dítě) a závislost není zaměřeno na vztah vedeného a vedoucího, protože to by mohlo blokovat vztah vedeného k Bohu.

Obsahem duchovních setkání je jakýkoliv vnější nebo vnitřní problém, který brání v zaměření na Boha (např. naše modlitba). Vůdce má tedy za úkol prověřit vnější a vnitřní problémy člověka (např. když někdo říká, že nedůvěřuje nikomu, jen Bohu, nebo že je důvěrný přítel s Ježíšem a pak už s nikým. Toto se musí prověřit.). Skrze naše vnější a vnitřní osobní vztahy přicházíme k poznání Boha a jeho lásky. O tom jsou naše duchovní zkušenosti a jejich integrace do celku našeho života. (Např. člověk, který má v kostele vidění, a přitom je sobecký a nesnášenlivý ve společenství, potřebuje být prověřen.)

Výběr vůdce

Nemůžete ustanovit jako duchovního vůdce sebe samu. Duchovní vůdce je někdo, kdo je uznáván pro svou osobní spiritualitu, svatost a znalosti o Bohu (podle Písma a tradice církve). To je první kritérium při hledání duchovního vůdce. Avšak je-li někdo několika lidmi uznán za dobrého duchovního vůdce,

musí se sám velmi vzdělávat a cvičit ve vedení, a toto může být také bráno jako kritérium.

Uvědomme si, že ne všichni duchovní vůdci jsou vhodní pro všechny vedené. Potřebujete někoho, kdo se chce zaměřit na váš vztah s Bohem. Můžete chvíli hledat. Jedním kritériem pro výběr duchovního vůdce je to, jak je on schopen vás prověřovat. Vůdce, který vás jen přesvědčuje, že se cítíte dobře, zatímco ve vašem životě jsou napětí a nejistoty, není pro vás dobrý.

Důležitou součástí duchovního vedení je schopnost vůdce naslouchat tomu, co se ve vašem vztahu s Bohem děje. Domnívám se, že osobní setkání je v tomhle nejlepší, protože při něm se mluví jak verbálně, tak non-verbálně. Měli byste být schopni se se svým vůdcem modlit.

I když přítel může být nejpřístupnějším vůdcem, musíte hlídat, aby nenastal konflikt mezi vaším přátelským vztahem a účelem vedení, kterým je vztah s Bohem.

Jsou vhodné určité formální dohody ohledně důvěry, času setkávání a pravidelných zhodnocení. Neformální, nekonečné a nepravidelné vztahy mohou vyprovokovat pomluvy nebo chorobnou závislost.

Zasvěcená panna a dospělost

Předpokládá-li se, že všichni křesťané mají následovat Krista, je zvláštní povinností zasvěcené panny být mu blízko jako jeho milovaná snoubenka. Cesta, na kterou nás on zve, je cestou kříže. To vyžaduje úplné dání se, zapomenutí na sebe, odvalu a heroismus. Aby se na to připravila, musí zasvěcená panna vyrůst z dětství a dospívání. Musí být dospělá citově, intelektuálně a především duchovně.

Milost buduje na přirozenosti. To je normální cesta, kterou máme jít. Jestliže naše přirozenost není připravena, milost nepůsobí, pokud neočekáváme od Boha zázraky na každém kroku – to by bylo iluzorní a nerealistické. Proto se má zasvěcená panna snažit o všechny dostupné prostředky ke svému růstu v každém ohledu: k růstu citovému, intelektuálnímu a duchovnímu. Její hnací silou už nemůže být zájem o sebe, sebenaplnění, seberealizace, ale sebeodříkání, sebedarování a sebeobětování. Má žít a pracovat pro dobro druhých, pro dobro křesťanského společenství, pro vše, co slouží Kristu. Má být připravena vzdát se všeho: svých snů, pohodlí, zájmů, a dokonce svého života ve svědectví pro svého Snoubence a jeho věc. Tento požadavek není pro dětinské, nedospělé, „nesvaté“.

Nemusí této laťky dosáhnout okamžitě, ale musí mít touhu, odvalu, rozhodnutí jí s milostí Boží jednoho dne dosáhnout. Musí stále usilovat o úplné dání se a vyprázdnění se (kenosis), jako její božský Snoubenec Ježíš Kristus. Je jasné, že pouze dospělé osoby mohou dělat takové věci a docílit takových výšek.

K tomuto cíli, k tomuto ideálu má zasvěcená panna směřovat a o něj usilovat. O takovou dospělost se má zasvěcená panna snažit v každém okamžiku.

Dosáhnout tohoto cíle – plného stavu dospělosti, jež sv. Pavel označuje jako plnou podobu Kristovu, není jen psychologickou nebo akademickou otázkou. Pro zasvěcenou pannu to je výzva, kterou nemůže obejít aniž by zradila své povolání nevěsty Kristovy. Je to pro ni otázka svatosti, existenciální otázka, které se nemůže vyhnout nebo ji ignorovat. Musí jí ve svém životě čelit, čím dříve, tím lépe.

Ví však, že bez psychologické dospělosti, bez dospělosti jako lidská bytost, bude pracovat naprázdno. Nejprve tedy musí usilovat o dosažení citové, psychologické a duchovní dospělosti seberealizovaného dospělého křesťana, a potom v ní může božská milost dovršit dílo posvěcení. Pak bude kráčet těsněji spojena se svým Snoubencem a Spasitelem na cestě na Kalvárii.

Zasvěcené panenství vyžaduje integrovanou osobu

(Z Colección Pastoral Juvenil I, spoluautorkou je Magalis Aquilera, zasvěcená panna a doktorka klinické psychologie.)

Integrovaná osobnost vyžaduje rozvoj celé osoby, tj. těla, rozumu, vůle, sociálních vztahů a života v milosti. Nikdo není předurčen, předprogramován. Každý má jedinečnou a osobní svobodu. Ačkoliv jisté faktory ovlivňují růst každého člověka a zdají se určovat jeho osobnost, mohou se změnit, jestliže člověk sám prosí o pomoc. Lidská dospělost je stálý proces, který vyžaduje denní vědomou práci, a vždy existují oblasti, kde lze dosáhnout pokroku bez ohledu na věk.

Lidská dospělost je tvořena množstvím komponentů. Člověk musí být schopen dávat a dostávat podle stupně svého lidského vývoje. Musí rozlišovat a realisticky jednat v čase a prostoru, ve kterém se nachází. Jsou-li jeho fyzické, ekonomické, intelektuální (vzdělání a kultura), volní (schopnost svobodně se rozhodovat a schopnost mít rád sebe sama), sociální (obecná společnost), komunitární (rodina, přátelé, škola) a duchovní potřeby uspokojivě naplněny, pak můžeme očekávat jeho stálý růst v dospělosti.

Psychologové při zkoumání různých stupňů dospělosti určili jisté charakteristické znaky příslušející různým etapám lidského vývoje. Jsou to ve zkratce:

- U dítěte: tělo, myšlení, sociální vztahy, city a duchovno jsou ve službě dítěti. Potřebuje rodinnou a sociální bezpečnost. Nerozhoduje se samo.
- U adolescenta: pokrok směrem k dávání. Prochází různými stádii. Ačkoliv mnoho dostává, je volán k dávání se a otevření se druhým. Chtěl by přeskočit do dospělosti, ale nemůže toho nikdy dosáhnout bez objevení své vlastní

osobnosti – skrze zkoušení schopnosti starat se o sebe sama, dlouhé diskuse, přátelství, práci v týmu, směřováním vně rodinného kruhu a ideály.

- U dospělé osoby: dává a dostává – obojí je nezbytné. Plně vlastní sebe sama a je volána k dávání druhým, aby byla šťastná. Stále přijímá, ale je to pro dobro druhých. Každý den roste ve fyzické dospělosti, intelektuálně, citově a duchovně. Rozumí se, že tato etapa lidského vývoje není předurčená, ale je určována vlastními rozhodnutími.

Z tohoto krátkého popisu jednotlivých etap lidského vývoje vyplývá, že člověk nemůže dosáhnout své plné identity bez změny svých vztahů k lidem, kteří hrají svou roli v každém období jeho života od dětství přes různá stádia adolescence. Velmi blízko tomuto principu je skutečnost, že v sociální sféře bez ohledu na skupinu (skupiny), ke které (kterým) náleží, není člověk nikdy plně uspokojen ve svých sociálních potřebách. To proto, že každá skupina má svůj vlastní zájem, ať ekonomický, profesní, politický, lékařský, kulturní nebo jiný. Je svázána s tímto svým zájmem a ze své povahy bude tedy umožňovat pouze část sociálních interakcí, které normální dospělá osoba potřebuje. Každá sociální skupina umožňuje dávání a brání, ale pouze v jednom aspektu normální lidské osobnosti.

Po tom, co bylo výše řečeno o charakteristikách normální (integrované) lidské osobnosti a dospělosti, je čas podívat se na otázku povolání. „Milost buduje na přirozenosti“ a duchovní vůdce či formátor by si měl být vědom toho, že aspirantka zasvěceného panenství žitého ve světě by měla být dospělá úměrně svému věku. Mimo to, existuje-li „přípravenost“, např. „přípravenost“ učit se číst v dětství, pak by si měl duchovní vůdce a formátor být vědom „přípravenosti“ kandidátky přijmout zasvěcení.

Nejprve se však podívejme na obecné pojetí povolání, jedinečného volání Boha pro jednotlivé osoby.

Integrovaná osoba ví, že povolání je nezbytnou složkou lidského růstu a dospělosti. Musí poznat, že je volána Bohem k životu podle jeho plánu. Povolání dává Bůh člověku, ne člověk člověku. Člověk má mít účast na Kristově službě a být proměňován v Krista osobně a existenciálně. Bůh volá a člověk odpovídá na poslání, které mu Bůh nabízí. Toto poslání je nabízeno, nikoliv nařízeno, člověk má svobodu ho přijmout nebo odmítnout.

Povolání od Boha nezbytně znamená, že existuje nějaké poslání, nějaká činnost v čase, která má být na tomto světě vykonána. (I kontemplativní život nebo život ve fyzickém utrpení a nehybnosti obsahuje „práci“ k budování Kristova těla skrze modlitbu a pokání.) Toto časné poslání je osobní prací v čase a místě, ve kterých se člověk nachází. Je to jeho jedinečná úloha v rozvoji a zdokonalování okolního světa. Je to nezbytná úloha, která vede k jeho poslání ve

věčnosti. Poslání, „práce“, které je člověk volán vykonat, tedy objímá jak čas, tak věčnost. Je to věčná identita člověka a jeho poslání v historii spásy.

Povolání není jednostranné. Být člověkem znamená být povolán Bohem k připojení se k historii spásy. Vkročí-li člověk do ní vědomě, objeví svůj vlastní způsob osobní odpovědi k tomu, aby učinil Boha středem svého života. V povolání existují tři pohyby:

1. Povolání od Boha jako ovoce jeho lásky.
2. Odpověď člověka: svobodná, vědomá a vděčná.
3. Poslání, které Bůh nabízí (ne nařizuje) člověku a jeho svobodné konání tohoto poslání.

Vnitřní a vnější znamení určitého povolání jsou:

1. Vnější okolnosti jsou v soulase s tímto vnímaným povoláním a člověk má schopnosti dovést specifické poslání k dovršení.
2. Objektivní a subjektivní dary jsou zřejmé a ukazují, že daná osoba může naplnit specifické povolání, ke kterému se cítí být volána. Volá-li Bůh někoho k určitému poslání, pak dává specifické dary nutné k jeho naplnění. Pokoj je výsledkem jednoty s Boží vůlí.

Když člověk obdrží určité povolání, je to dynamický proces. Bůh mu dává postupně poznat, že ho volá skrze okolnosti denního života. Člověk odpovídá jako integrovaná osoba, protože být člověkem znamená evoluční proces růstu – somatického, sociálního, psychologického, duchovního – dokud nedosáhne své vlastní identity.

Ježíš ukazuje a potvrzuje svou vůli skrze normální cesty v církvi

Shrnutí, duchovní vůdce a formátor aspirantek zasvěceného panenství ve světě by měl být schopen rozeznat, zda mají kandidátky nezbytné vlastnosti. Kandidátka by měla být dospělou osobností – sama v sobě a ve vztahu k druhým. Základní lidské vlastnosti by měly být v normě. Intelekt by měl odpovídat věku a kandidátka by měla chtít pokračovat v růstu a učení každý den. Měla by být schopna se rozhodovat a na svém rozhodnutí trvat. Konečně by měla být schopna vyjádřit, že vnímá volání od Boha, a ne že zkouší napodobovat nebo kopírovat povolání někoho jiného ani že hledá „únik“ z nějaké situace; nemělo by se také projevovat, že agresivně hledá „svou vlastní cestu“. Osoba volaná k určitému povolání by měla chtít toto povolání poznat, projít obdobím přípravy a mít touhu stále v tomto povolání růst (i poté, co se k němu definitivně zavázala). Zasvěcené panenství pro ženy žijící ve světě se obvykle označuje jako povolání, které potřebuje nějaký čas, aby se rozvinulo. Není to povolání pro ty, které „jenom tady kolem nakupují“. Když je toto povolání potvrzeno biskupem, který dává

dovolení určité ženě k přijetí zasvěcení, její reakcí má být pokora a projevení postoje nevinné radosti, a ne prostořeké „Konečně jsem toho dosáhla!“

Jaký postoj mám mít?

V minulé kapitole jsme mluvili o důvěře Ježíšovým slovům: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ To vyžaduje úkon víry v mnoha směrech. Někdo by si mohl myslet, že má důvěřovat Božské Prozřetelnosti jen co se týče materiálních a emocionálních životních potřeb. To je samozřejmě pravda. Avšak ve „skryté“ oblasti našeho srdce je nezbytně skryta ještě jiná, tak říkajíc „skrytá“ důvěra. Snad je nám tak blízko, tak hluboce skryta, že si ji těžko uvědomujeme. Je to naše důstojnost lidské osoby, naše přání být v úctě pro to, co jsme. Zajisté není nic špatného na přání být důstojně ctěn jako lidská bytost. Otázkou je, co to znamená.

V Blahoslavenstvích, o kterých jsme rozjímali v jedné z předchozích kapitol, vidíme, že Ježíš nepřikazuje hledat lidskou úctu pro ni samu, ale přikazuje, abychom byli tiší a pokorní a očekávali pronásledování za to, co jsme a děláme. Je toto úctyhodné pro svět?

V jiném textu Ježíš říká: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“ Opět – vzbuzuje toto lidskou úctu? Žádá od nás Ježíš něco, co se přičí naší lidské přirozenosti? Ne, on přišel, aby naplnil lidskou přirozenost. Takže jak máme chápat tyto výroky? Pouze víra, zjevená víra křesťanství může těmto zdánlivým protikladům dát smysl.

Nesmíme zapomenout na to, že lidská přirozenost je padlá, že jsme zasaženi hříchem Adamovým. Proto nás Ježíš zve, abychom pohlédli nad tuto padlou lidskou přirozenost a chtěli vidět sami sebe tak, jak nás vidí Bůh, nebo alespoň abychom přijali to, že jeho cesty nejsou našimi cestami a jeho myšlenky nás vysoko přesahují (srv. Iz). Ježíš nás zve, abychom byli tiší a pokorného srdce. Taková je jeho cesta. Proč?

Pouze pokorné srdce může přijmou Boha a jeho dary. Jen prázdná sklenka může být naplněna vodou. Pouze srdce naplněné Bohem může být šťastné neboli „blahoslavené“. „Bezva,“ říkáš si asi, „to se snadno řekne, ale hůř vykoná. Jak na to?“

Toto „jak na to“ je obsahem této kapitoly. Jaký máme mít postoj, jsme-li připraveny k zasvěcení panen, a jaký postoj máme mít jako zasvěcené panny v celém svém životě? Pravděpodobně jste již uhodly, že tímto postojem je pokora, ten druh pokory žitý Pannou Marií a svatými.

Klíčem k pokoře, jakou požaduje Bůh, je zcela jistě Panna Maria. A prostředky, které užívá ona, jsou velmi prosté – ona stále upírá svou pozornost na Ježíše. Kdybychom dokázali svou pozornost přenést od sebe na Ježíše, tak jako

obracíme fotoaparát od chaotické scény k člověku, kterého chceme zachytit na fotografii, pak bychom kráčeli správným směrem. Kdybychom vytrvali v našem pohledu na Ježíše a zkoušeli dostat stále a znovu jeho jasnější a čistší obraz na plátna svých srdcí, pak bychom byly zaměřeny na něho, a ne na sebe. Tak se odvrátíme od těžkého hříchu pýchy k Ježíši. Toto obrácení znamená kráčet cestou pokory. A pouze v pokoře budeme schopny přijmout všechny Boží dary – své talenty, zdraví, život, síly rozumu, majetek atd. Začneme chápat Boží velikost a dobrotu a budeme mu chtít děkovat. Zaměříme se více na adoraci a díkůvzdání za jeho dobrotu.

Podívejme se nyní do Písma a vezměme evangelium ze svátku sv. Jakuba apoštola (25. července). Když Jakobova a Janova matka přichází k Ježíši a prosí, aby její synové zasedli jeden po jeho pravici a druhý po levici v jeho království, o co jí (a jim) jde? Nebylo to „já“? Nebyla to lidská pýcha? Co Ježíš odpověděl? Připomněl jim (všimněme si, že mluví přímo k synům, ne k jejich matce), že neví, co žádají. Pak se jich ptá: „Můžete pít kalich, který já piji?“ „Můžeme,“ odpovídají. Člověk přímo slyší, jakým hlasem mu odpovídají. Pak jim Ježíš slibuje, že budou pít kalich, který on pije, ale říká, že je Otcovou věcí, kdo usedne po jeho pravici a levici v Království. Ano, budou trpět v tomto životě, ale vybraná místa v Království určuje Otec.

Ježíš jde ve svém učení ještě dál – každý, kdo se cítí povolán k velikosti, musí být služebníkem všech, a sám Ježíš nám v tom dává příklad. On je Synem člověka, který nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za druhé.

Co tedy Ježíš říká nám, zasvěceným pannám, které nasloucháme jeho slovu? Jaký je náš postoj? Být vyvyšovány? Být zahrnovány úctou za to, že jsme byly povolány zaujmout toto místo v Božím království? Je-li toto náš postoj, naše očekávání, pak jsme ve špatném království – v království sebelásky a pýchy. A co žádá Ježíš? Říká, abychom sloužily druhým, byly jejich služebnicemi a v následování jeho daly svůj život za jednotu s ním jako výkupné za mnohé (pily jeho kalich – kalich utrpení za spásu lidí).

Ježíš ale tímhle nekončí. Vzpomeňte si, že když mluvil s Jakubem a Janem, dodal, že jeho Otec určuje místa v království. Je tedy naše víra dost velká, abychom uvěřily, že Otec se stará také o místa pro nás? Chceme vložit svou identitu do jeho rukou a po celý svůj život vědět, že máme tu největší hodnotu ze všech – být dětmi Božími skrze křest? Byly jsme Otcem uznány a milovány, co víc potřebujeme? Zaměříme svou energii, své aktivity a svůj pohled na Ježíše samého a služme mu tím, že budeme sloužit druhým („Cokoliv jste učinili jednomu z mých nejmenších bratří, mě jste učinili.“). To je tajemství blahoslavené Panny Marie, tajemství svatých. Oni nepotřebovali tituly, medaile,

čestná místa, publicitu, pozice ani seznamovací semináře, aby věděli, že jsou uznáváni a milováni. Oni prostě zaměřili svou pozornost na Ježíše, dělali všechno pro Ježíše a pro slávu Otce, a sami sebe viděli jako neužitečné služebníky. Uvěřili Bohu a v jejich pokoře jim „učinil veliké věci ten, který je mocný, jehož jméno je svaté“.

Je můj život plodný?

V minulých kapitolách jsme mluvili ne pouze o základech zasvěceného panenství, ale o základech křesťanství vůbec. Blahoslavenství jsou programem křesťanského života a pokora srdce ve víře je operačním nástrojem. Na těchto základech můžeme budovat struktury naší aktivity – služby druhým kvůli Kristu. Ježíš slíbil: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších bratří, mě jste učinili.“ Slíbil dokonce, že sklenka vody podaná žíznivému nebude u jeho Otce zapomenuta. Jako lidé nejsme statické bytosti, náš růst vyžaduje činy a reflexi nad našimi činy.

Jako křesťané budeme tedy pohlížet na naše aktivity ve světle víry a budeme snášet pronásledování pro svou cestu víry a někdy i pro své dobré činy. Ve čteních vybraných pro svátky apoštolů můžeme zahlédnout to, co nás může čekat. Podívejme se opět na čtení o svátku sv. Jakuba apoštola, tentokrát na čtení z druhého listu sv. apoštola Pavla Korint'ánům: „Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás.“ Sv. Pavel popisuje, co můžeme ve svém životě očekávat, nejen jako křesťané, ale zvláště jako zasvěcené panny. Náš život je v protikladu se životem světa a naše křesťanská služba, naše aktivity, by měly vycházet z toho, že jsme panny zasvěcené Kristu.

Za prvé, „poklad máme v hliněných nádobách“. My ztělesňujeme zasvěcené panenství dané zcela a úplně Kristu v lásce. Tak jako sama církev, jsme my jeho nevěstami. Naše fyzické panenství je vnějším výrazem našeho úplného vnitřního panenství, které vyžaduje nerozdělenou lásku k Ježíši Kristu. Ano, poklad naší panenské lásky ke Kristu je uložen v hliněné nádobě naší lidské přirozenosti. Pavel v této větě dále objasňuje, že tato všepřesahující moc, tato stále pokračující síla zůstat věrné Kristu v panenství, je z Boha, a ne z nás. Žádný upřímný člověk to nemůže popřít. Tedy, Bůh nás vždy podpírá v našem bytí pannami pro Krista. Avšak sv. Pavel jde ještě dále do takových podrobností, jaké bychom neočekávaly, zvláště žijeme-li podle Blahoslavenství. Můžeme očekávat utrpení, pronásledování, obtíže, dokonce i pochybnosti, ale nikdy nejsme opuštěny Bohem ani nemůžeme být zoufalé, protože Bůh je vždy s námi a posiluje nás. „I když jsme sráženi k zemi, nejsme poraženi.“ S tímto ujištěním Božího slova, co potřebujeme více pro život každý den? Ať je naše práce, naše povinnosti, denní

obtíže jakékoliv, Bůh nás nikdy neopustí. Vždycky se o nás postará a dá nám sílu, pomoc, i východisko. Naším úkolem je poznat jeho sílu, pomoc a cestu a chopit se jich.

Jak poznáme jeho pomoc a další krok na cestě, zvláště potýkáme-li se s obtížemi nebo jsme dokonce selhaly? Opět se můžeme podívat do Písma a poučit se ze zázračného rybolovu. Připomeňme si, že apoštolové tehdy lovili ryby celou noc, ale nic nechytily. Kolikrát jsme jen my dělaly, co jsme mohly v nějaké dobré věci, a zdánlivě „nic nechytily“? Modlily jsme se za vedení v této věci, než jsme s ní začaly? Odevzdaly jsme výsledek, i když zdánlivě nijaký, do Božích rukou? Věděly jsme, že „jestliže dům nebuduje Hospodin, marně se lopotí ti, kdo ho stavějí“? Vraťme se opět k pasáži z Písma, která popisuje neúspěšný rybolov apoštolů. Ježíš jim řekl, aby spustili síť na pravé straně lodi. Oni ho *poslechl* ve víře. A jaký byl výsledek? Ulovlili neuvěřitelné množství ryb – sto padesát tři v jedné síti! Klíčem je zde *poslušnost ve víře*, nic víc. Předtím mnohokrát spustili své síť, to bylo jen jejich lidské snažení, a nechytily nic. S *poslušností ve víře* udělali to samé a chytily tolik, že měli nadbytek.

Poslušnost ve víře vždycky přináší výsledky. Bůh slíbil, že když sešle své Slovo, ono se k němu nevrátí bez užitku, ale s plody, které on chtěl. To vše k Boží slávě. Všechny naše činnosti by měly být zaměřeny k jeho slávě, aby viděl ovoce a uznal úrodu. Na konci úryvku z epístoly vybrané pro svátek sv. Jana, říká sv. Pavel: "To všechno je kvůli vám, aby se milost v mnohých hojně rozmáhala, a tak přibývalo i díky ke slávě Boží."

Měly bychom vždy očekávat výsledky našich skutků viditelný lidskýma očima? Ne, nemusíme vidět duchovní výsledky. Nelze nevzpomenout na Charlese de Foucalda, který se po léta modlil v saharské poušti za to, aby se našli následovníci jeho stylu života zasvěceného Bohu. Viděl za svého života nějaké výsledky? Ne, v té době žádné. Avšak pohleďme dnes. Po celém světě existují Malí bratři a sestry Charlese de Foucalda a svědčí o Kristově mírnosti svým životem ve víře, mlčení, pokoře a chudobě. Co povzbuzovalo Charlese de Foucalda, poustevníka na Sahaře? Byla to jistě víra v Krista, ta, o které mluví sv. Pavel. Boží milost neselhala, tak jako neselže ani pro nás, i kdyby jedinými duchovními plody, které momentálně vidíme, byla duchovní poušť.

Jaké jsou podstatné znaky zasvěcení?

Všichni křesťané by měli mít stejný postoj pokory srdce a poslušnosti ve víře. Co tedy činí ze zasvěceného panenství vymezené povolání v církvi? Obřad zasvěcení pro ženy žijící ve světě nám poskytne vodítko.

Nejprve se podíváme na podstatné znaky, které se nacházejí v samotném obřadu. Jsou to prsten a kniha Denní modlitby církve. Tyto významné symboly

zaměřují naši pozornost k významu života zasvěcené panny a k tomu, co pro ni znamená žít toto povolání, které jí bylo dáno.

Než se zaměříme na znaky, položíme základní východiska. Zasvěcená panna je nazývána nevěstou Kristovou. Samotný termín „nevěsta Kristova“ v sobě zahrnuje lásku. Kristus jí první nabízí svou lásku, ona ji ve svém životě poznává a odpovídá na ni úplným sebedarováním ve slibu panenství. K tomu dochází předtím, než se začne připravovat na vrcholný obřad svého života – zasvěcení panny.

Říká-li někdo, že je uchvácen Kristovou láskou, můžeme se podívat na analogii z lidského života. Když muž nabízí ženě, aby se stala jeho nevěstou, nedává jí do ruky hadr nebo prachovku, účetní knihu nebo tužku. Obvykle jí slíbí lásku a ona odpovídá. Nedává jí pracovní nástroje pro domácnost nebo zaměstnání. Jejich sjednocení znamená být jedno v lásce, v láskyplném odevzdání se navždy. Není to smlouva mezi obchodními partnery. Totéž platí pro zasvěcenou pannu, která odpovídá na Kristovo pozvání milovat jej navždy. Nevěsta Kristova neodpovídá Kristu kvůli nějaké práci nebo službě pro církev, ale protože zná jeho lásku a chce patřit přímo jemu navěky.

V tomtéž významu si snoubenci při svatbě vyměňují prsteny nebo přinejmenším nevěsta dostává prsten jako zástavu jejich celoživotního spojení a oddání se v lásce. Při zasvěcení panen, kdy je panna vyvolena a oddělena, aby milovala Krista navěky – a to znamená tady na zemi a po celou věčnost, obdrží jako nevěsta Kristova prsten. Dostává ho od biskupa, který je reprezentantem Krista v diecézi, s těmito slovy: „Přijmi prsten jako znamení svatého zasnoubení s Kristem. Zachovej svému Ženichovi neporušenou věrnost, aby sis zasloužila mít účast na svatbě ve věčné radosti.“ Z těchto slov je jasné, že prsten má zasvěcená panna nosit jako znamení nevěsty Kristovy. Má „zachovat svému Ženichovi neporušenou věrnost“, má milovat jedině Krista teď a navěky čistým srdcem. Myšlenka na nevěru Kristu by jí ani neměla přijít na mysl. Další část biskupova napomenutí zní: „aby sis zasloužila mít účast na svatbě ve věčné radosti.“ Tato slova opět připomínají, že věrnost v lásce ke Kristu ji přivede na nebeskou svatební hostinu s Beránkem.

Druhým základním znamením v obřadu je předání knihy Denní modlitby církve. To je modlitba univerzální církve. Nově zasvěcené panny tuto knihu dostávají od biskupa se slovy: „Přijmi knihu Denní modlitby církve, aby z tvých úst stále zaznívaly chvály nebeskému Otci, a modli se za spásu celého světa.“ Po předání knihy biskup vyzývá zasvěcenou pannu, aby chválala nebeského Otce byla vždy na jejích rtech. Božské officium je chválou Boha. Samozřejmě že Boha prosíme za naše potřeby a potřeby lidí celého světa. Ale nikde nevidíme chválu Boží v každém okamžiku tak zjevně, jako v Denní modlitbě církve. Největším

úkolem církve je chválit Boha, to je to, co budeme dělat celou věčnost. Zasvěcená panna je žádána, aby se účastnila této chvály i na zemi ve větším stupni než většina ostatních lidí. Má být v srdci církve a v lásce chválit Boha.

Druhá část biskupovy výzvy při předávání knihy Denní modlitby církve požaduje, aby se panna stále modlila za spásu celého světa. Denní modlitba církve je jejím „pracovním nástrojem“. Zdá se to podivné, nazývat Božské officium „pracovním nástrojem“? Ano, je to nástroj víry, předpokládá víru. k modlitbě je nutná víra. A zasvěcená panna je povolána k tomu, mít takovou víru, že bude prosit Boha za spásu celého světa. Plodnost její modlitby bude úměrná velikosti její víry. Ať už je volána k jakékoliv službě v církvi podle svých darů, zdraví, vzdělání a možností, nesmí nikdy zapomenout, že v první řadě je volána k modlitbě za spásu celého světa. Tak jako při sňatku muže a ženy se oba milují a žijí spolu bez ohledu na zdravotní stav, talenty a práci, také zasvěcená panna není méně nevěstou Kristovou, když je nemocná, nemůže učit, ošetřovat nemocné, nebo jinak sloužit. Její identita nespočívá v tom, co dělá. Vždycky bude nevěstou Kristovou. Vždycky může a bude chválit Boha v lásce, jak to říká svatý Pavel: „na mně bude oslaven Kristus, ať životem, ať smrtí“ (*Flp 1,20*). Vždycky bude nevěstou Kristovou, nezávisle na službě, kterou v církvi koná. Manželka nebude méně manželkou svého muže, jestliže onemocní nějakou oslabující chorobou, její identita nespočívá ve vykonané domácí práci, ale ve vzájemném láskyplném odevzdání manželů. Stejně to platí o zasvěcené panně. Vždycky bude nevěstou Kristovou a je napomínána k věrnosti v této odevzdané lásce (symbol prstenu) a ke chvále (symbol Denní modlitby církve).

Často si kandidátky zasvěcení volí ještě jiné symboly, které vypovídají o jejich životě. Nejčastěji a nejvhodněji je to pravděpodobně závoj. Závoj tradičně symbolizuje tajemství vztahu mezi Kristem a Marií, tajemství lásky Krista a církve. Zasvěcená panna má střežit toto tajemství lásky, které v ní přebývá, a Kristus ji zahaluje závojem na znamení své pozorné lásky a ochrany. Závoj má stejný symbolický význam, jako závoj při obřadu manželství, jak nás poučuje historie obřadu zasvěcení.

Dalšími symboly, které se občas objevují, jsou kříž a perla. Kříž nepotřebuje žádné objasnění, protože víme, že je znakem našeho vykoupení a naší jednoty s Kristem ukřížovaným. Perla je chápána v souvislosti s „drahocennou perlou“ (*viz Mt 13, 45-46*); zasvěcení Pánu Ježíši Kristu je perlou, za kterou panna platí velkou cenou svého života.

Je významné, že prsten a kniha Denní modlitby církve jsou jedinými znaky, které jsou v obřadu podstatné. Oba ukazují na nadpřirozenou lásku a víru. Nevěsta Kristova má žít v lásce a „nástrojem“ její duchovní plodnosti, plynoucí z jednoty s Kristem, je modlitba ve víře. Nikde v obřadu již nedostává další

znaky, které by podstatněji vyjadřovaly její identitu s církví. To nás přivádí k pohledu na nadpřirozený význam jejího života. Tím je svědectví v církvi a ve světě o duchovní realitě a moci. Všude kolem nás vidíme pragmatiky, posuzující všechno podle viditelných pozemských měřítek. Máme si uvědomit moc Boží, jeho milost a jeho přítomnost v životě církve skrze život nevěsty Kristovy, která je obrazem církve.

ROZLIŠOVÁNÍ MÉHO POVOLÁNÍ

(Anonymní svědectví zasvěcené panny)

1. Neopovrhujte procesem rozlišování, nesazte se ho urychlit nebo přeskočit. Je to drahocenný čas ve vašem životě, kdy Bůh pracuje v hloubce vás samých. Může vyvstat mnoho otázek a obav. Nebojte se jich. Bůh bude skrze ně mluvit. V procesu jejich řešení odhalíte mnohé o sobě – jak sílu, tak slabost. Uvidíte své hříchy a poznáte svého Spasitele. Potřebujete se se svými hříchy utkat. Přinese to uzdravení vaší duši a sílu vašemu rozhodnutí.
2. Nejedná se primárně o závazek z povinnosti nebo poslušnosti (ačkoliv ty mají své místo). Primárním motivem musí být láska. Jestliže vás Bůh volá k tomu být zasvěcenou pannou (nebo k nějaké jiné formě zasvěceného života), v srdci tohoto povolání je sjednocení v lásce. On se o vás uchází a zve vás. Odpovězte mu láskou. Jestliže existuje vzájemná láska a vzájemné darování se, pak vaše darování se jemu ponese ovoce. Láska je základem a plamenem, který živí váš život. S láskou ponese plody. Bez ní uschnete.
3. Jestliže vás Bůh volá k tomuto způsobu života, dá vám k němu také touhu. Bude zkoušet vaše rozhodnutí a bude ho posilovat. Nebojte se otázek, které vyvstanou. Nebojte se svěřit všechny své otázky a touhy Kristu a církvi. Tento proces posílí vaši touhu. Nebojte se vidět své přirozené touhy po manželství a rodině. Jsou to dobré a svaté věci a potřebují být prozkoumány. Buďte klidná, když se jich máte vzdát, ne proto, že by byly samy o sobě špatné, ale protože ve vašem srdci je jiné pozvání k jiné lásce – dané pouze Kristu.
4. Nepotřebujete odpověď na všechny otázky týkající se praktického žití tohoto povolání. Jeho srdcem je vztah lásky – snoubenecké lásky, žité ve světě a v církvi. Existuje mnoho výrazů této lásky a ty se v každém životě budou měnit s časem a okolnostmi. Ale pravé srdce tohoto života se nezmění – bude se prohlubovat a růst, ale nezmění svou podstatu. Takže se nezaměřujte příliš na to „jak“, ale zaměřte se na to „jediné podstatné“. A o praktický život se bohatě postará Pán. Když to říkám, tak nemíním zavrhnout důležité praktické otázky; schopnost postarat se o sebe je jednou ze základních věcí při zkoumání vhodnosti k tomuto povolání. Ale zvolit si zasvěcené panenství neznamená zvolit si „hotový program“, podle kterého žijeme pro Krista

v určitých daných podmínkách jako v řeholní komunitě. Jsme zaměřeny na Krista samého a na lásku a službu jemu a jeho církvi. To bude mít v našem životě mnoho podob, které se vyvinou a objeví jako Boží vůle. Naší starostí je sedět u jeho nohou a milovat jej kdekoliv jsme. Naše rozlišování se musí dít primárně na tomto hlubším stupni, a nemělo by být založeno na životních okolnostech nebo službě.

5. Na závěr bych chtěla připomenout první bod – Bůh je činný v našem procesu rozlišování. Je to doba velkého požehnání. Můžeme mu důvěřovat, že nás přivede k závěru v pokoji a svobodě ve své lásce. Dojít na konec celého procesu je nádherné. Ale samotný proces je také nádherný. Dobře si pamatuji, jak skvěle Bůh použil tento čas rozlišování, aby mi ukázal mě samotnou, sebe, a posílil mou lásku a moje poznání jeho lásky ke mně. Jsem velmi vděčná za tento čas čekání a hledání. Bůh je v něm, a ať se zdá dlouhý nebo krátký, měly bychom v pokoji čekat, až on začne konat. On nás připraví ve svůj čas a podle svého na všechno, co nám uchystal.

Základní modlitební život zasvěcené panny

Základní modlitební život zasvěcené panny by měl zahrnovat tyto oblasti:

- vzory modlitby: Ježíš, Panna Maria, církev
- mše svatá – ponořit život v panenství do Kristovy oběti
- Denní modlitba církve – modlit se s celou církví
- znát různý význam textů Písma – literární, duchovní, úplný
- být si vědoma různých hlasů žalmů, jak je chápe patristika a monastická tradice
- sladit veřejnou modlitbu církve se soukromou osobní pobožností a kontemplací
- adorace Nejsvětější Svátosti – také jako prostředek pro plodnější účast na Eucharistii
- růženec – jako prostředek ke vtažení do spásitelných tajemství Kristových
- Píseň písní – žít duchovní a mystický smysl této knihy v otevřenosti Duchu Svatému
- zástupné zadostiučinění – chápat zasvěcené panenství ve světle zástupného dostiučinění
- Královna panen – rozjímat dokonalý model zasvěcené panny v Panně Marii, jako přijetí ducha chudých, který spočívá v dokonalém spolehnutí na Boží Prozřetelnost a v ochotě sdílet svá dobra s potřebnými
- vědomí mystického pouta mezi Kristem a zasvěcenou pannou a duchovního pouta mezi diecézním biskupem a zasvěcenou pannou

Modlit se jako Ježíš

Je to tak jednoduché, modlit se jako Ježíš. Naučil nás to výmluvně a jednoduše v Modlitbě Páně, když ho jeho učedníci prosili, aby je naučil modlit se. Ježíš se modlil slovy žalmů, která se na něj vztahovala. Přijímal žalmy za své. Od první chvíle jeho lidského přebývání užívá Žalmu 40, v. 7: „Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.“, jak je zaznamenáno v Žd 10, 5-10. Žalm 22 byl přirozeně na jeho rtech v agonii na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“. Když vydechl naposled, také užil žalmu: „Do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“ Chceme-li se modlit jako Ježíš, použijme prostě žalmy k vyjádření svých emocí. Neexistuje lidská touha a pocit, které by žalmy neuměly vyjádřit.

Za svého pozemského života se Ježíš často modlil a jeho slova jsou nám zachována v evangeliích. Je prosté přečíst si tyto skvělé modlitby, přijmout je za své a používat je, když se octneme v podobných situacích. Je velmi užitečné a obohacující seznámit se s těmito Ježíšovými modlitbami a nechat je vycházet ze svého vlastního srdce. Otec bude potěšen, když uslyší Ježíšův hlas od nás, kteří jsme s ním těsně spojeni.

Modlit se jako Maria

Abychom se modlily jako Maria, můžeme snadno přijmout její modlitby, jak jsou zaznamenány v Lukášově evangeliu. Chceme-li, aby naše modlitby byly slyšeny, musíme se modlit s Marií a jako Maria, a třeba jejími vlastními slovy. Její slavné modlitby, jako „Fiat mihi secundum verbum tuum“, a její „Magnificat anima mea Dominum“ jsou vzory, ze kterých bychom se měly učit a které bychom si měly přisvojit. Maria bude potěšena, když nás uvidí modlit se s ní a jako ona. Rozborem těchto modliteb můžeme poznat, jak se modlit s naší nebeskou matkou a jako ona. Ona je poutníkem Božím, stejně jako my. Ona zakusila bolest i radost stejně jako my. Je velmi prosté modlit se s ní a jako ona.

Modlit se s církví

Modlit se s církví a jako církev je prosté. Církev je naší matkou. Její modlitba sestává hlavně z žalmů, které byly složeny pro ni, protože byly složeny pro její Hlavu a jejího Snoubence, Ježíše Krista. To jsou její modlitby. Používá žalmy jako své vlastní v tom smyslu, jaký do nich vložil Bůh. Modlí se ve smyslu, který do nich Bůh vložil, aby ji naplnil a obdařil radostí. Je prosté modlit se s církví – když víme, jak církev používá žalmy, jednoduše přidáme svůj hlas k jejímu a necháme své srdce prostoupit jejími city a svou mysl jejím chápáním. Modlíme se s ní a harmonizujeme své touhy s jejími. Když se modlíme s církví a jako církev, naše modlitby budou vždy radostně stoupat vzhůru, protože i naše roztržitosti a ubohosti budou nahrazeny skrze horlivost a zbožnost Ježíše, Marie a svatých.

Z angličtiny přeložila Martina Vintrová

OBSAH

Lineamenta pro ordo virginum ambrosiánské církve.....	1
Anne Leflaive	20
Doporučení Německé biskupské konference k udělování panenského zasvěcení ženám žijícím ve světě.....	22
Proces přípravy na zasvěcené panenství žité ve světě (USA)	26
Z formačního balíčku asociace zasvěcených panen USA.....	36

Ordo virginum – textobraní VI.

Na titulní straně zasvěcování panny podle francouzské miniatury ze 13. století.

Vyobrazení v textu: bronzové a keramické lampy ze IV. – VII. století

*Pro vnitřní potřebu zasvěcených panen českých a moravských diecézí vydáno
vlastním nákladem v Brně v letech 2002 a 2008.*

Verze pro web – Brno AD 2022

